

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 387 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
1. septembar 2006.

MAESTRO S KOLTOM

★ **DOK HOLIDEJ** ★

387

Frenk Larami

MAESTRO S KOLTOM

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 387

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

NONE BUT THE FAST

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. VIII 2006.

Tržište: 1. IX 2006.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – NONE BUT THE FAST

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

U glavnoj ulici Vejsajd Krika vladao je prividan mir. Ali samo malo ispod površine, kroz prašnjavu vrelinu toplog dana, provejavalo je nespokojstvo. Naravno, svi u gradu znali su da će se nešto desiti, znali su to od trenutka kada su Silas Rendel i njegova nećaka Lina došli u grad.

Prošlo je gotovo sat vremena, a Lina još nije izlazila iz trgovine gde je obavljala kupovinu namirnica za narednih nedelju dana. Za to vreme Silas Rendel je u salunu Loba Tomlisona ispio dva hladna piva, popušio jednu cigaru, a onda lagano izašao na ulicu. Izraz njegovog lica bio je opušten i miran da bi potom nabrao obrve i glasno uzdahnuo.

Naime, ugledao je trojicu ljudi koji su stajali malo dalje na trotoaru i istog trena naslutio da će sa njima stići nevolje. Bili su to Oven Tabarad, Kameron Denis i Lenk Hit koji su se pojavili na ulici odmah posle Silasovog dolaska. Tobože mirno su stajali i ćaskali, a u stvari su ga motrili, rasporedivši se i na neki način mu zatvorivši prolaz.

U Vejsajd Kriku nije bilo šerifa pošto je čuvar zakona Fred Elgar odjahao na Mastersonov ranč da proveru pucnjavu do koje je tamo došlo. Kako su mu javili bilo je i povređenih, pa je odjahao da ispita stvar. Naravno,

ova tri revolveraša znali su to bolje nego iko drugi pošto su baš jutros pušteni iz zatvora, gde su proveli nedelju dana i to na osnovu tužbe bogatog rančera Silasa Rendela. Naime, četvorica Rendelovih kauboja bili su surovo napadnuti i pretučeni, a kao počinioce bez dvoumljenja su identifikovali Tabarda, Hita i Denisa. Šerif Elgar ih je istoga dana priveo i strpao u zatvor na nedelju dana da se ohlade i odsluže zasluženu kaznu.

I sada su stajali na ulici, mrki i ćutljivi, posmatrajući Silasa Rendela koji je, to su oni mislili, bio uzrok svih njihovih nevolja.

Što se samog rančera tiče, on im je okrenuo leđa i očekivao svoju nećaku. Na njegovom širokom i preplavljenom licu pokazali su se prvi znaci nestrpljenja. Snažan u mladosti, sada je to bio čovek pomalo klonulih ramena, povijenih od napornog i dugogodišnjeg rada. Kosa mu se u međuvremenu prorredila i postala proseda, a moćne ruke kojima je nekada mogao podići tele, sada su bile umorne od kratke vožnje do grada. U poslednje vreme lako se zamarao.

Prekinuvši za trenutak služenje jutarnjih gostiju, Lob Tomlison je izašao na trem i dobacio mu sa prizvukom nespokojstva:

– Zašto ne podeš drugim putem iz grada, Silase? Zaista nema smisla ići pravo u susret nezgodi.

Rendel se napravio da ga nije čuo. I dalje je pažljivo osmatrao trgovinu preko puta. Lina je svaki čas trebalo da izađe i on je, s obzirom na okolnosti, mnogo više brinuo o njoj i njenoj sigurnosti nego o sebi. Naime, gradski lupeži tipa Tabarda i njegovih prijatelja nikada ga nisu posebno brinuli. U svom životu mnoštvo takvih sveo je na pravu meru, pa je to bio spreman da učini i ovoga puta.

– Šteta što Fred nije tu – dobacio je Tomlison nadajući se da će ipak naterati Silasa da se predomisli.

Rančer se nervozno okrete.

– Ovo nije njegova stvar, Lob, znaš i sam. Ovo se tiče samo mene.

Ohrabren, Tomlison nastavi da navaljuje.

– Znam, ali ne bi smeli da pokušaju ništa da je on tu. Njega se boje, ti i sam znaš. Zato...

Silas Rendal je odmahnuo rukom i prišao ivici trotoara. Jedna kola su prošla ulicom i digla za sobom oblak prašine. Iako je gledao za kolima, bio je potpuno zaokupljen drugim mislima. Zašto Lina ne požuri?

Trenutak kasnije, na vratima trgovine pojavila se mlada lepa žena, gracioznog držanja. Izlazeći na trem, ona se preko ramena osmehula Harviju Pulu koji je išao sa njom noseći brdo paketa. Pogled na Lininu figuru, na njeno mlado i sveže lice poput ruže, za trenutak je oraspoložio Rendela i učinio da zaboravi zle slutnje. Uostalom, mnogo puta se uverio da Linina pojava ima baš to svojstvo;

tamo gde bi kročila njegova nećaka, svi su u trenu zaboravili na svaku muku i nevolju. Neki su je obožavali, neki je poštovali ili joj zavideli, ali je niko nije mrzeo. Kada stari Silas bude umro, ona je trebala da nasledi njegov ranč, najveći u pokrajini. To je svakako bilo na svom mestu, jer je ova lepa dobra i pametna devojka zasluživala svo dobro ovog sveta.

– Pošalji mi piće do petka, Lob – dobacio je Rendel i polako sišao sa trotoara.

U tom času trio na ulici se okrenuo; Tabard je stajao napred, a njegovi pajtaši povukli su se par koraka nazad. Sada je bilo sasvim jasno da žele nešto da učine, odnosno, osвете se Silasu što su zbog njega proveli nedelju dana u zatvoru.

Lina pogleda svog strica i spazivši zabrinutost na njegovom licu, u trenu se uozbilji. Pogledala je oko sebe tražeći razlog; naravno, odmah je spazila trojicu revolveraša i vidljivo se namrštila. Nije bila uplašena, ali joj je bilo jasno da je situacija zategnuta i da opasnost "visi" u vazduhu.

Kada je sedokosi rančer prišao kolima, ona je zahvalila Harviju Pulu na pomoći i bez reči sačekala da se njen stric popne i uzme vođice u ruke. Uzevši dizgine, Rendel je otpustio kočnicu i tiho promrmljao:

– Mogli bismo poći drugim putem, devojko.

Lina ga ozbiljno odmeri shvativši koliko ga je stajalo da kaže tako nešto. Jer, ustuknuvši pred opasnošću u prisustvu ljudi koji ga znaju, bio je težak udarac njegovom ponosu.

Pored toga, znala je da je to izrekao samo zbog nje.

– Ne, striče – kazala je posle kraćeg razmišljanja. – Idemo putem kojim smo i došli.

Silas zahvalno klimnu glavom. Nije bilo potrebe da joj nešto objašnjava, jer su se njih dvoje uvek dobro razumeli.

– U redu – kazao je kratko.

Poterao je konje napred, praćen zabrinutim pogledima Loba Tomlisona i Harvija Pula. Laki dvosed nastavio je da se kreće umerenom brzinom i još nekoliko ljudi se okrenuše kako bi ih ispratili pogledom.

Nešto malo napred niz ulicu, iz mutnog predvorja jedinog hotela u Vejsajd Kriku, izašao je napolje nepoznati došljak koji je sinoćnom dilžansom stigao u grad. U svom besprekorno skrojenom odelu, čistoj košulji sa tankom kravatom, uglačanim cipelama i tamnosivom šeširu koji mu je skrivao dobar deo čela i kose što se u talasima spuštala do belog okovratnika košulje, taj čovek je izgledao svež i odmoran, pun snage, samopouzdanja i čvrstine koja je izbijala iz njegovih sivoplavih očiju.

Izišavši iz predvorja na sjaj bleštavog sunca, zažmirio je nekoliko puta da bi privikao oči na svetlo, a onda se osvrnuo po ulici. Pogled mu se odmah zadržao na divnoj mladoj ženi koja je sedela u kolima i lagano mu se približavala. Jedan kratak, ali sveobuhvatan pogled iskusnog oka bio mu je dovoljan da sagleda njenu nevakadašnju lepotu, sklad tog divnog lica i izuzetno gracioznog držanja. I ona ga je pogledala i u isto vreme i

gotovo neprimetno se trgla. Da ju je neko odmah tada upitao, ne bi znala da objasni zbog čega je taj čovek iznenada pobudio njeno interesovanje.

Možda je to bila njegova privlačna elegantna pojava kombinovana sa izrazom unutrašnje snage koji mu se mogao pročitati na licu, izraz toliko suprotan nespokojstvu i nesigurnosti koji su je trenutno potpuno obuzeli. Ali, iako prilično uplašena, više joj se nije činilo da je potpuno usamljena. U istom trenu, tišinom se kao udarac šibe prolomio Tabardov glas.

– Skloni tu ženu, Rendele, pa ćemo da se obračunamo s tobom.

Silas Rendel se isprsisio, ali nije usporio niti se zaustavio.

– Platili ste za ono što ste učinili, Tabarde i sa tim je svršeno – kazao je mirno. – A sada mi se skloni s puta.

Ogroman, neobrijane brade i u prljavom odelu, Tabard je dao znak Denisu koji je brzo prišao konju. Kada je pružio ruku da dohvati vođice, životinja se uspravila na zadnje noge i on je ustuknuo. Za to vreme, Link Hit, visok skoro metar i devedeset, mršav i ružnog lica, sa druge strane je prišao vozačevom sedištu.

Predavši vođice Lini, Silas glasno dobaci:

– Vozi dalje, devojko.

Zatim se bacio na Hita i pesnicom ga pogodio u grudi: obojica su se zatim srušili na zemlju, dižući pri tome oblak prašine. Onda je Oven Tabard prišao i vrhom čizme udario Rendela u bok. Starac se skotrljao sa Hita i zastenjao od bola, dok je Tabard ponovo zamahnuo da ga udari; no, Silas

ga je hitro zgrabio za stopala, okrenuo ga i oborio na zemlju.

Ne mogavši da se odluči da li da se umeša u tuču ili drži konja, Kameron je ostao po strani. U tom trenu se i Tabarad podigao iz prašine, a sledio ga ljutiti Hit koji je već mahao pesnicama želeći što pre da se osveti starom rančeru. Kao da su se dogovorili, obojica se ustremiše na njega i počеше da ga tuku. Hrabri Rendel se branio koliko je mogao, ne osećajući bol, već samo strašan, neopisiv gnev.

Videvši šta se dešava, Lina je zamahnula bičem i odmah zatim, Denis se uhvatio za oko i zauriao od bola. U isto vreme Hit je dograbio Rendela za grlo, ne mogavši da mu priđe sasvim blizu pošto mu je Tabard smetao. Naravno, Lini je bilo jasno da njen stric neće još moći dugo da se bori: lice mu je već bilo u podlivima, a iz posekotine na desnoj obrvi tekla je krv. Pa ipak, on se i dalje tukao ne uzmičući ni pedalj, žestoko uzvraćajući udarce i Hitu i Tabardu.

Obrisavši lice rukom, Kameron Denis je glasno opsovao i tako snažno istrgnuo bič iz Linine ruke da se devojka jedva zadržala na sedištu. Pri tom je zamahnulo drugom rukom da joj opali šamar, ali je promašio samo za koji santimetar. Zatim je ponovo podigao ruku, očigledno spreman da to ponovi još jednom.

Videvši šta se događa, Harvi Pul i Lob Tomlison požurili su trotoarom, verovatno želeći da se umešaju. No, preduhitrio ih je elegantni neznanac: u dva– tri koraka našao se pored kola, odmah skočio na Kameronu i oborio ga na tlo. I pre nego što se

bandit snašao, strančeva noga bila je na njegovoj ruci u kojoj je držao bič. Pokušao je da se podigne, ali nepoznati to nije dozvolio; gurnuo ga je tako snažno da mu se učinilo da čuje krckanje sopstvenih kostiju. Dok je devojka skočila sa sedišta želeći da uzme bič, on je pogledao u Tabarda i Hita i grmnuo:

– A sada je dosta! Prekinite!

Tabard se okrenuo i osmotrio nepoznatog ljutitog pogleda i iskolačenih očiju. Odmah zatim, desnom rukom se mašio revolvera. Izgledalo je da se neznanac uopšte nije pomerio, a i revolver mu je, kako je Harvi Pul kasnije pričao, bio u futroli; no, on mu se sledećeg momenta jednostavno stvorio u ruci. Sledio je jasan i precizan hitac koji je pogodio Tabarda u ruku i otkinuo mu deo prsta. Bandit je urliknuo od bola, što je prenuilo njegovog kompanjona Hita koji je prestao da tuče Silasa Rendela. To je iskoristio lukavi rančer i uloživši i poslednju snagu, pesnicom pogodio Hita u vrh brade. Bandit je zateturao i pokušao da ustane, a onda ga je Silas udario nogom u grudi i on se prućio na tlo.

Lina je glasno uzdahnula i povukla svog strica prema kolima. Za to vreme, Kameron Denis je ustao i pridržavajući ranjenu ruku, doteturao se do Tabarda koji je još uvek stajao i zurio u neznanca.

Onda je nepoznati progovorio.

– Ne znam šta je uzrok ovom sukobu, ali znam da je potpuno neravno-pravan. Vi ste kukavice kada u grupi nasrćete na starijeg čoveka i mladu

damu. Zato se odmah povucite i pustiti ovo dvoje da idu svojim putem!

Sada su i Lob Tomlison i Harvi Pul bili sasvim blizu, odmah tu, na trotoaru.

– Tako je, Tabarde, povucite se – dobacio je Tomlison. – Nećemo dopustiti da i dalje maltretirate ove ljude.

U međuvremenu, Silas Rendel se uz devojčinu pomoć popeo na sedište. Iako je bio sav izubijan, rančer se i dalje držao kočoperno.

– Vi ste hulje, Tabarde – dobacio je tvrdoglavo. – To ću vam reći svaki put kada vas vidim

Lob Tomlison ga gurnu i dade mu vođice u ruke.

– Vreme je da kreneš, Silase – požurivao ga je, plašeći se da se situacija opet ne iskomplikuje. – Ja ću kasnije videti Edgara i on će rešiti pitanje ovih ljudi. Pretpostavljam da će ih oterati iz grada.

Rančer stegnu vođice i klimnu glavom u znak zahvalnosti. Tek sada se bolje zagledao u neznanca shvativši da je u pitanju čovek koji je spasao njega i Linu. Video je da se građani polako okupljaju na trotoaru i iz iskustva shvatio da se "obračun" neće nastaviti.

– Zahvalan sam vam, mladi čoveče – kazao je ljubaznim glasom.

– Ovi ljudi će vam reći ko sam ja i gde me možete naći. Bićete dobrodošli u svako doba, mister!

Nepoznati je jedva primetno klimnuo glavom, prijateljski ga odmerio, a onda mu je pogled odleteo do Line.

Još uvek rumena i uzdrhtala od pređašnjeg događaja, devojka je sedela

na kolima pokušavajući da se smiri. U istom trenutku pogledi su im se sreli i ona je u njegovim čeličnoplavim očima pročitala istinsko interesovanje, mnogo dublje i jače nego što bi za taj kratak i neobičan trenutak bilo prirodno. Posmatrao ju je prodornim neobičnim očima u čijim dubinama su plamtele neke vatre koje su njoj izazvale talas neočekivane topline. Osetila je da je obuzima nesпокојство, jer u ovim trenucima nije imala pravo na takvu vrstu topline.

Silas Rendel je poterao kola i Tabard se sklonio da ga propusti, očigledno se više ne interesujući za rančera. Sada je svu njegovu pažnju privlačio nepoznati došljak koji se neočekivano umešao i pokvario im planove.

Posmatrajući Tabarda, Lob Tomlison s obrati nepoznatom.

– Bilo bi najbolje da se sada uklonite zajedno sa nama, mister. Učinili ste sve što ste mogli i ne bih želeo da sada zbog toga ispaštate. Ja sam u salunu.

Nepoznati je ćutke odmerio svu trojicu kao da želi da zapamti njihova lica za neki kasniji trenutak. Zatim se okrenuo i mirno pošao prema salunu, dok je Harvi Pul i dalje ostao na istom mestu brižno motreći na revolveraše.

Kada je stranac zakoračio na tren ispred saluna, sve je bilo mirno. Tabard i Kameron su bili zauzeti razgledanjem zarađenih povreda, dok je Hit stajao naslonjen na stub i ljutito psujući brisao krv sa usana.

Pošto je ušao u salun nekoliko trenutaka ranije od stranca, Lob Tomli-

son je sada mogao malo pažljivije da razgleda ovog neobičnog čoveka. Bio je iznenađen što je zapazio da je snažna neznaničeva građa na neobičan način kombinovana sa elegancijom, gipkošću i izvanrednom brzi-
nom. Nepoznati se kretao bez napora i žurbe, a ipak je svaki njegov pokret imao ritam savršenog mehanizma.

– Jedno piće bi mi strašno prijalo – rekao je stranac, ali sada sasvim drugačijim glasom. Tomlison se trže, jer tako dubok i prijatan glas odavno nije čuo.

– Možete popiti šta želite, mister. Stari Rendel bi ostao da vas časti da se nije bojao da će ponovo doći do sukoba sa onim huljama. Hm.... najbolje bi bilo da odemo do drugog kraja saluna odakle možemo motriti na njih. Ne očekujem da će vam sada praviti neprijatnosti, ali kasnije...

Pre nego što je nepoznati mogao bilo šta da uzvрати, Tomlison pogleda kroz prozor i zadovoljno se nasmeši.

– Možda ni kasnije neće moći... Ne treba više da brinete. Onaj konjanik koga možete videti kroz prozor je šerif Elgar.

Stranac se ravnodušno osmehnu.

– Nisam se ni brinuo – kazao je mirno. – Znate, ja uglavnom znam da pazim na sebe – dodao je i malo se okrenuo. Preko ivice leptir vrata mogao je da vidi jednog sredovečnog snažnog čoveka ozbiljnog lica koji je sa drugog kraja ulice jahao tačno prema centru. Tomlison je za trenutak požurio na trem i mahnulo mu da se zaustavi.

Fred Elgar je klimnuo glavom, sjahao i pošao prema vlasniku saluna.

– Frede, propustio si zanimljiv događaj, mada je i tamo gde si bio sigurno bilo "gusto" – dobacio je Lob držeći drvena leptir vrata. – Ovaj čovek ovde pritekao je u pomoć Silasu...

– Koji čovek, Lob? – prekinuo ga je šerif gledajući mu preko ramena.

– Pa ovaj...

Tomlison je pogledao u prazan prostor pored šanka i nabrao obrve.

– Onda je... Mora biti da je seo za neki sto. Oh, Tabard je pokušao da se obračuna sa Silasom Rendelom i neka me vrag nosi ako to ne bi i izveo, da se nije umešao taj stranac, oborio Denisa, Tabardu kuršumom otkinuo prst i rančeru pružio šansu da istuče Hita. Da nije bilo njega...

Fred Elgar se za tren okrenuo na drugu stranu, usredsredivši se na Tabarda i Kameronu koji su nešto dalje prelazili ulicu, očigledno idući prema lekarevoj kući.

– A ko je prvi počeo? – upitao je čuvar zakona.

– Oni. Bili su naoštreni, a znali su da ti nisi u gradu.

Elgar klimnu glavom kao da nije ni očekivao neki drugi odgovor. Preko Tomlisonovih ramena je pokušavao da proviri u salun, ali zbog slabije svetlosti u samoj prostoriji nije mogao ništa da vidi.

– U redu, Lob – odvratio je čuvar zakona. – Saslušaću ih i videti šta imaju da kažu. Reci tom došljaku da bude u blizini.

Fred Elgar se udaljio, a zadovoljni Tomlison se žurno vratio unutra. Neznaniac je sedeo u uglu odaje sa čašom viskija u ruci. Gosti saluna bili su okupljeni u tri grupe i svi su,

ne skrivajući interesovanje, posmatrali čoveka koji je tako lako istukao Ovena Tabarda. Mnogi od njih su smatrali da ovaj sukob ipak nije okončan, pa su još uvek bili malo uzdržani, predviđajući kako će se stvar razvijati.

Tomlison je došao do strančevog stola i spustio se na stolicu naspram njega.

– Uživajte u piću, mister. Šerif Elgar će razgovarati sa onim lupežima i verovatno će ih oterati iz grada. Zna, ti tipovi su jutros pušteni iz zatvora.

Činilo se da stranac baš i ne obraća pažnju na njega. Istina, bio je licem okrenut ulazu u salun, ali nije izgledao zabrinut. Naprotiv, činilo se da je mirniji od svih drugih u odaji.

– Ja sam Lob Tomlison – predstavio se krčmar najzad. – I vlasnik sam ovog saluna, mister.

Čovek ga je kratko odmerio videvši na njegovom licu radoznalost i nestrpljenje.

– Džonatan Holidej – rekao je kratko.

Tomlison otvori usta i zagleda se u čoveka tamnoplavih očiju. Zurio je u njega nekoliko sekundi, a onda se prenuo.

– Holidej, rekoste? Možda Dok Holidej?

– Pa... tako me zovu u ovim krajevima – odvratio je Dok, nasuo još jedan brendi i izvadio pare iz džepa.

– Ne, ne, to piće ide na račun kuće – rekao je Lob dižući ruku. – Osim toga, znam da bi Silas Rendal tako hteo. K vragu... zaista ste me iznenadili... Dok Holidej! A može li se zna-

ti šta vas je navelo da dođete u naš grad, mister Holideje?

On se osmehnu.

– Zašto da ne. U stvari, ovde sam u prolazu, a kada je već tako, hteo sam da potražim jednog svog poznanika.

– A ko je taj?

– Ret Baldan.

– Ret Baldan? Zar baš on? – začudio se krčmar.

– Otac i majka su ga tako nazvali na rođenju – našalio se Dok, ne shvatajući krčmarevo čuđenje.

Tomlison se široko osmehnu.

– E, neka me nosi vrag – odvratio je i nasuo Holideju još jedno piće. – A znate li ko su ljudi kojima ste maločas pomogli?

Dok jedva primetno nabra obrve. Krčmareve reči nagoveštavale su nepredviđen obrt.

Odmahnuo je glavom.

– To se zove čudo! Samo što ste dojahali u grad, učinili ste najbolje što ste mogli! Pa, vaš prijatelj je zaručen sa Linom Rendel, samo da znate! To je ona devojka koja je bila u kolima, rančerova nećaka.

Zamišljenog lica, Dok otpi gutljaj viskija. Odjednom mu je bilo važno ono što se desilo na ulici i krčmar mu je, na njegov zahtev, ispričao šta je prethodilo sukobu. Zanimljivošću priče, Tomlison je nastavio da objašnjava, zadovoljan što je bio učesnik tako interesantnog i uzbudljivog događaja.

– Čekajte samo dok stari Silas čuje za ovo, mister Holideje! Njegova kuća biće vam otvorena u svako doba dana i noći! I vaš prijatelj je na njegovom ranču. Moj savet bi vam bio

da odjašete tamo i potražite ih. Ret je... ovaj... dosta je cenjen u ovom gradu, jer nema mnogo takvih kao što je on.

Pre nego što je Dok uspeo bilo šta da kaže, pričljivi krčmar se ispravi i dobaci:

– Evo, dolazi šerif Elgar.

Odmah zatim, na vratima se pojavio čuvar zakona i prilazeći im, radoznalim pokretom odmerio Holideja. Tomlison ih je brzo upoznao i u nekoliko rečenica mu ispričao celu priču.

– I zamisli, nije ni znao kome pomaže, Frede! Šta kažeš za takvu slučajnost?

Šerif klimnu glavom i rukom dotaknu obod šešira.

– Uradili ste nešto dobro, dostojno časnog građanina, mister. Baldan bi verovatno postupio na isti način. Planirate li nešto konkretno posle ovoga, mister Holideje?

– Hteo sam da vidim ovaj kraj i uzgred posetim svog prijatelja Reta. Čuo sam da je ovde, pa pošto sam već krenuo na sever, ostavio sam nekoliko dana i za vaš grad.

– Ja sam razgovarao sa Tabardom i njegovim prijateljima i nadam se da u narednom periodu neće izazivati nevolje. Naime, ruka mu je prilično loše.

– Zaista šteta – dobaci Holidej ironično.

– Da, mislim da nikome u kraju neće biti žao što taj lupež neko vreme neće moći da barata revolverom.

– Da li si im naredio da odu iz grada? – upita Tomlison radoznalo i pruži šerifu čašu piva.

On žedno ispi gotovo polovinu i dobaci:

– Upravo su izašli iz zatvora i najozbiljnije sam ih opomenuo. Ova tuča nije takav prekršaj da bih mogao da ih odstranim iz grada.

– Ali, Frede... – usprotivio se krčmar – ti ih bar dobro znaš. Prokletnici neće pustiti da se na tome završi. Ako im se pruži šansa, neće propustiti da se osvete Holideju, a nije siguran ni stari Silas. Mislim...

– Suviše mnogo razmišljaš, Lob – prekide ga čuvar zakona odlučno. – Biće bolje da se držiš točenja pića, a grad ostaviš mojoj brizi.

Tomlison nešto promrmlja u bradu i, uvređen šerifovim rečima, lagano se udalji i počeo da briše šank. Nešto kasnije, kada su Holidej i šerif krenuli ka izlazu, on im doviknu:

– Ne zaboravite da ste uvek dobrodošli ovde, mister Holideje! I vi i Ret! Ako želite da proslavite vaš susret, znate gde će vam biti najzgodnije mesto!

Dok je kratko klimnuo glavom i osmehnuvši se izašao na ulicu. Grad je bio miran i život se nastavio svojim uobičajenim tokom. S obzirom da je do večeri bilo još dosta dugo, odlučio je da poseti ranč Silasa Rendela. Idući ulicom ugledao je natpis "Gradska štala" i uputio se tamo. Pre toga se prijateljski rastao sa šerifom Elgarom.

– Ne bih želeo da se ova stvar ponovo rasplamsa, mister Holideje – kazao mu je čuvar zakona.

– Što se mene tiče, ova priča je završena i voleo bih da tako i ostane.

– Potpuno se slažem sa vama, šerife – odvratio je Dok klimnuvši glavom, a onda rukom dodirnuo obod šešira i skrenuo u sporednu ulicu.

Desetak minuta kasnije, već je jahao ka izlazu iz grada. Prolazeći pored jedne kuće okrečene u belo, video je kako iz dvorišta izlaze banditi sa kojima se pre izvesnog vremena sukobio. Tabard je imao zavijenu šaku, Denis je nosio ruku "obešenu" o vrat, dok je Hitovo lice bilo modro i izubijano.

Ugledavši ga, Tabard je doviknuo:

– Već ćemo se naći negde, mister.

Hteo je još nešto da doda, ali je istog trenutka začutao spazivši sa druge strane šerifa Elgara. Naime, iskusni čuvar zakona je pretpostavio da može doći do "bliskog susreta", pa je pošao do doktorove kuće da, sigurnosti radi, isprati trojicu bandita, odnosno, spreči ih da ponovo ne zapodenu kavgu.

Pošto se trojka ćutke izgubila, a Holidej odjahao, šerif se uputi ka zgradi zatvora u kojoj se nalazila njegova kancelarija.

Bio je umoran i neispavan. Uspešno je rešio sukob na Mastersonovom ranču i sada je trebao da napiše izveštaj. Sva sreća što se, zahvaljujući Holideju, ovaj sukob u gradu brzo razrešio, pomisli, pitajući se hoće li se u ovim krajevima ljudi ikada smiriti i početi da žive i ponašaju se u duhu zakona.

Protrljao je pospane oči, rešen da se odmah posle urađenog izveštaja dobro naspava. Deset narednih sati neće ga se ništa ticati, zaključi, pa nevoljno uze papir i sede za sto.

*

Bilo je kasno popodne kada je Dok Holidej dojahao do velike ravne čistine odakle je počinjalo dvorište ranč-kuće. Kratko pokošena trava, uređen put i održavane staze delovali su na prvi povoljan utisak o ranču na koji je ulazio. Ipak, u trenu se zapitao šta je Reta Baldana, čoveka nemirnog duha koji je ponekad i iznajmljivao svoj revolver, moglo da natera na život na jednom mestu. Onda se i nehotice osmehnuo; najubedljiviji i najjači razlog za tako nešto bila je sigurno Lina Rendel.

Nastavio je da jaše čistinom i u jednom trenutku se zaustavio želeći da osmotri ceo ranč.

Na jednoj strani nalazila se dugačka, uredno okrečena spavaonica za kauboje pored koje je bio prostrani koral. Na drugoj strani dizala se velika spratna ranč kuća sa pokrivenom terasom punom cveća i velikom, obrađenom i negovanom baštom. Malo dalje, na suprotnom kraju čistine i iza šumovitog uzvišenja koje ih je štitilo od vetra, nalazile su se velike štale. Trava je bila iznenađujuće gusta i zelena, a ceo prizor dokle god je oko dopiralo odavao je izvanredan utisak urednosti i zašto ne reći, bogatstva.

Uskoro je Dok dojahao do spavaonice. Baš u tom trenutku dva čoveka su se pojavila na stepenicama, goli do pojasa. Jedan je nosio brijač u ruci, dok je drugi imao peškir oko vrata. Ugledavši ga, iznenađeno su zastali.

– Tražite li nekoga? – zapitao je jedan.

– Vlasnika – odvrati on kratko.

– Da li je u pitanju posao? – dobacio je drugi, snažniji i niži, podozrivo odmeravajući Holideja. Videlo se da su mu za oko zapali njegova elegantna pojava, fino građansko odelo, čista košulja sa kravatom i uglačane cipele. – Ako vas nešto interesuje, najbolje da potražite nadzornika. On je sada u trpezariji, odmah ovde, pored kuhinje. Zove se Ret Baldan. Taj čovek će vam sve objasniti.

Holidej klimnu glavom i usmeri konja prema kuhinji i trpezariji, posebnoj zgradi koja se nalazila iza spavaonice. Dok je jahao, nije mogao da izdrži, a da ne baci pogled prema velikoj ranč-kući. Pomislio je na prelepu mladu ženu koja je hrabro zamahnula bičem i pokušala da se suprotstavi napadačima. A to je bila verenica njegovog prijatelja. Razmišljajući o prijatelju, nije mogao da se ne seti njihovog poslednjeg susreta od pre pet godina: tada je Ret pred revolverom ljubomornog verenika pobegao sa jednom lepom mladom ženom sa kojom je hteo da se oženi. Naravno, Dok nije sumnjao da su njegove namere tada bile iskrene, ali izgleda da se u međuvremenu predomislio. Nevolja je bila u tome što je Ret Baldan bio nestabilan, prevrtljiv i nestalan, ali to žene nisu zapažale. Tek kada bi njegovu veselost i privlačan duh prevladala čamotinja, otkrivao je svoju pravu, nepromišljenu, a ponekad i čudljivu prirodu. No, tada bi obično za onu drugu stranu bilo kasno. Naravno, Holidej nije znao da li se

njegov prijatelj do sada promenio, ali pošto je u pitanju bila predivna mlada žena koju je jutros video, naprosto nije mogao da se otme dubljem zanimanju za njenu sudbinu. Na izvestan način osećao se pogođenim što je Baldan imao sreću koju verovatno nije zaslužio. Da li je mlada žena to znala, nije mogao da kaže.

Ostavio je konja u štali i bacivši mu nešto sena, pošao prema trpezariji dok je narandžasto sunce crvenelo horizont. Osvrćući se po ranču morao je da prizna da mu se mesto dopada i da negde u dubini duše priželjkuje da se ovde što duže zadrži. To, naravno, nije bilo moguće, pogotovo što je u kući živela prelepa mlada žena čija mu je slika bila pred očima od kada je krenuo iz grada. Svakim trenutkom i svakim pređenim korakom sve više mu se činilo da je na ranč došao ne da bi sreo Baldana, već da bi video nju, tu neobičnu i potpuno fascinantnu lepoticu. Ali, svojski se trudio da što dalje odagna od sebe tu čudnu misao koja mu se lukavo uvlačila u svest.

Skrenuo je stazom koja je vodila ka kuhinji i iz daljine začuo raskalašan Retov smeh. Znao je svog prijatelja i setio se kako je sve radio strasno i sa zanosom: voleo je dosta da pije, kockao se i potpuno predavao igri, svim srcem voleo žene i do kraja uživao u dokolici.

Ušao je u trpezariju i ugledao sedmoricu veselih ljudi koji su sa osmehom na usnama slušali Retovu priču.

– Nije stvar u tome da samo uđete unutra i zapitate neku curu možete

li da je častite pićem – čuo je svog prijatelja kako govori. – Treba im ući pod kožu tako da osete vaše prisustvo i kada vas ne vide. Pre svega, kada uđete u salun treba još sa vrata da poručite dupli viski, kako biste odmah na početku pokazali da ste pravi čovek. A onda odmah bacite nešto novca na šank, ali takvim potezom kao da kod kuće imate čitavu kovnicu. Posle toga samo stanite i čekajte. Kladim se u glavu da neće proći ni minut, a vi ćete osetiti oko sebe toliko raznih parfema da prosto nećete moći da dišete.

– Vraga! – prokomentarisao je njegove reči čovek sa kraja stola. – Ako bih se tako pošnao, kladim se da bi mi sav novac otišao pre nego što bi mi ijedna prišla...

Ostali su se spontano nasmejali.

Shvativši da je vreme da se ubaci i iskoristi ovakvo raspoloženje, Holidej zabaci šešir i sa praga koraknu unutra.

– Zdravo, Rete! Da li sam dobrodošao? – dobacio je sa osmehom.

Ljudi za stolom se iznenađeno okrenuše. Ret Baldan je ravnodušno pogledao na tu stranu, a onda mu se viljuška sa parčetom mesa zaustavila ispred usta. Zatim ju je odbacio, odgurnuo stolicu i u dva koraka se našao ispred posetioca.

– Dok, sto mu gromova, jesi li to zaista ti? Odakle si iskrsnuo?

– Naravno da jesam, stari druže. Eto, navratio sam da te vidim.

Pošto su se srdačno pozdravili, Ret je poveo Holideja do praznog mesta za stolom.

– Ovo je moj najbolji prijatelj koga sam ikada imao – kazao je ljudima i Holideju nije promaklo da su ga svi odmerili sa poštovanjem. – Čoveče, pa ti se ništa nisi promenio! – dodao je veselo ponovo se okrenuvši prema i osmatrajući ga. – Poslednji put, a to je bilo pre nekih pet godina, izgledao si isto kao i sada!

– Ali, ti si se promenio – dodade Holidej odlučno. – Izgleda da si očvrstnuo, a pritom i malo ogrubeo, stari druže. Ipak, izgledaš odlično i mislim da imaš mnogo šansi kod ovdašnjih devojaka. S obzirom da te poznajem, pretpostavljam da ti to ne manjka.

– Oh, pa nije baš tako, Dok – dobacio je Baldan nešto tiše i nekako stidljivo pogledao kauboje za stolom. – Sada sam u drugoj situaciji, znaš. A pošto si verovatno čuo moju priču kada si ulazio, mogu reći da je to samo prenošenje stečenih iskustava. Znaš, ja se time više ne bavim, jer...

Za trenutak je zastao i pljesnuo rukama.

– Baš sam smešan! Suviše sam se raspričao, a ti si verovatno gladan.

– Ne, hvala ti, za sada nisam. Osim toga, ovo je samo kratka poseta, Rete, pošto ću se za večeru vratiti u grad. A šta je sa tobom? Hm... neka ptičica mi je usput šapnula da si odlučio da se skrasiš? Da li je to tačno?

Ret se pljesnu po čelu.

– Hej, potpuno sam zaboravio da to za tebe mora biti strašno iznenađenje! Ali, kada si već ovde, moraš da je upoznaš! Ona je gore u kući i neće imati ništa protiv, ako odmah odemo

da je vidimo. Pa u pitanju mi je najbolji prijatelj!

Holidej nije imao vremena da ispriča Retu o jutrošnjem događaju, jer ga je ovaj zagrlio i prosto odvukao iz trpezarije usput neprestano pričajući. Stigavši do ranč kuće, lagano je otvorio vrata i tiho upitao:

– To sam ja, Ret. Mogu li da uđem?

Iznutra je odgovorio neki ženski glas.

– Zašto ne bi mogao, mister Baldane?

Ušli su u prostranu ukusno uređenu dnevnu sobu s masivnim nameštajem i mnoštvom onih sitnih, ali divnih stvarčica koje posetiocu jasno govore da u kući živi žena. Kroz nekoliko trenutaka odškrinuta vrata na drugoj strani su se otvorila i na njima se pojavila mlada žena u prekrasnoj ljubičastoj haljini. No, osmeh na njenim usnama zamenilo je iznenađenje koje nije mogla da sakrije.

To je primetio i Ret i odmah zapitao:

– Zdravo.. Ovaj... šta nije u redu, Lina? Pa to je moj prijatelj, Dok Holidej! U čemu je stvar, ne razumem...? Izgledaš kao da si videla duha – dodao je prilazeći.

Ona je lagano spustila ruku na njegovu mišicu i odgovorila nekako nategnutim, nesigurnim glasom.

– Ne, Rete... sve je u redu – kazala je tiho. – To je zbog onog događaja u gradu o kome smo razgovarali kada smo se vratili kući pošto...

– Mi smo se već sreli – dobacio je Holidej želeći da pomogne devojci. Pritom je skinuo šešir i lagano se naklonio.

Ret je odmah shvatio.

– Da nisi ti onaj nepoznati čovek koji se umešao u tuču i pomogao im, Dok? – zapitao je nabravši obrve.

– Da, ja sam taj – odvrati Holidej kratko.

Lina je na licu svoga verenika opazila zbunjenost što joj je bilo sasvim neobično. Da li je moguće da je Ret bio ljubomoran? Odmah je odbacila takvu pomisao koja joj se činila smešnom.

Onda je Ret dobacio suvim, nekako uzdržanim glasom:

– Znaš, to je bio jedan od načina na koji si mogao da nastradaš, stari moj. Znam da si im dorastao, ali bila su trojica. Prema starom i Lini, oni bi možda bili grubi, ali bez ubilačkih namera. Ali, kada si se ti umešao, svašta je moglo da se desi pogotovo kada je u pitanju podlac kao što je Tabard.

Holidej slegnu ramenima.

– Znaš i sam da se nisam izložio opasnosti prvi put.

Izraz Retovog lica u trenu je postao mekši.

– Mister Rendel mi je kazao da si se poneo izvanredno – dodao je blažim, prijateljskim glasom. – Bilo mu je krivo što nije mogao da ostane i porazgovara sa tobom, ali eto... ta prilika će mu se svakako pružiti. Do vraga, Dok, vidiš kakav je život! Ko bi to mogao da pretpostavi?

Sada se i Lina nasmešila. Prišla je u rukovala se sa Holidejem.

– Drago mi je što smo se ponovo sreli i to pod drugim, mnogo lepšim okolnostima, mister. Oh, moj stric će

svakako želeti da vas vidi! Da li biste hteli nešto da popijete?

Holidej je osetio toplinu njene nežne ruke i istog trena kroz telo mu prostrušaše slatki, uzbuđujući žmarci. Plima čudnih osećanja uskovitlala se negde u dubini njegovog bića. Brzo i oprezno je izvukao ruku i odmahnuo glavom.

– Ne, gospodice Rendel, zaista nije potrebno. Samo sam svratio da vidim Reta.

– Ah, nećemo dopustiti da nas tako lako ostavite! Bar ne dotle, dok stric Silas ne porazgovara sa vama! Pa on smatra da vam duguje život, mister.

Dok oseti kako mu je lako i lepo da priča sa njom. U toj devojci bilo je nečeg tako iskrenog i prijateljskog da ga je odmah osvojila.

– Ispićemo po jedan viski, Lina – umešao se Baldan brzo. – Znaš, on je takav sa ženama.... Hoću da kažem, prilično je uzdržan kada je u pitanju neko kao što si ti. Ali, nemoj se zavaravati, uopšte nije naivan...

Holidej zausti da protestuje, ali ga je glas izdao. U stvari, priželjkivao je da što duže ostane u devojčinom društvu, mada je strepeo da će ga pogled odati. Naime, učinilo mu se da do tada nikada nije naišao na tako lepu, šarmantnu, gracioznu i ljubaznu ženu. Ona je bila otelotvorenje svega što je kod žena smatrao lepim i istinski vrednim.

– U stvari, želeo sam samo da vidim Reta – ipak je procedio. – Ali, dobro... možemo popiti po jedan viski.

Ona zadovoljno klimnu glavom.

– Imaćete dovoljno vremena za sve. A sada, hajdemo na terasu!

Ret je pošao napred njišići se u hodu kao i uvek i Dok se za tren nasmeši. Ne želeći više da se protivi, poslušno je krenuo za njim. Ali, prolazeći kraj ormarića pored koga je stajala Lina i sipala im piće, pogled mu je i nehotice odlutao do njenog lepog lica. U istom momentu i ona je pogledala prema njemu i učinilo mu se da su joj se obrve sasvim neprimetno namrštile. Još jednom je osetio kako ga zapljuskuje talas toplih prijatnih osećanja i požurio napolje da se nađe što dalje od nje. Izašavši na terasu, stao je pored Baldana koji je naslonjen na jedan stub, sa osmehom posmatrao ravnicu koja se pružala pred njima.

– Vidiš, Dok – rekao je ponosno – sve dokle god ti pogled dopire je odlična zemlja sa najboljom travom, mnoštvom vode i puno stoke. Silas Rendal došao je ovamo pre mnogo godina, kada su ove nedirnute terene brazdali samo retki točkovi naseljeničkih kola. On je izgradio ovaj ranč i neprestano se širio. Sada je već ostareo, ali ja sam tu i preuzeo sam brigu o poslovima. Tu ima mesta za sve nas, samo da znaš... – dodao je odlučnim glasom i značajno ga pogledao.

Holidej je shvatio svoga prijatelja koji ga je na ovaj način pozivao da ostane. Bilo je to lepo od njega, ali odgovorio je brže nego što se i sam nadao. Naime, reči su mu prosto izletele.

– Ako suviše dugo ostanem na jednom mestu, ja zardam – kazao je tiho.

– Uostalom, to već znaš, prijatelju.

Baldan slegnu ramenima.

– Kako god hoćeš, ali ti ponavljam da ovde ima mesta i za tebe, Dok. Nisam mislio da ostaneš i da radiš kao kauboj, mada znam da si i za to sposoban. Znaš, planiramo da tamo iza onih brežuljaka izgradimo još jedan veliki ranč i postavimo jednog dobro plaćenog upravnika...eventualno sa ženom – dodao je i značajno odmerio svoga prijatelja. – Uostalom, šta bi ti smetalo da živiš u ovom bogatom i dobrom kraju, Dok? Zar nije vreme da se skrasiš? Dobro, pretpostavljam da nisi našao pravu ženu, ali ipak...

Holidej odmahnu rukom. Hteo je nešto da kaže, ali je u istom trenu začuo šum muških koraka iza sebe. Lagano se okrenuo i ugledao starog rančera koji mu je prilazio raširenih ruku.

– Drago mi je što vas vidim u svome domu, mister – oslovio ga je Silas ljubazno. – Tamo u gradu nisam imao vremena da vam se zahvalim na pravi način, ali to ću učiniti sada, mlađi čoveče. Odmah moram da dodam kako nisam iznenađen što je čovek koji nam je tako hrabro pritekao u pomoć Retov prijatelj. Uostalom, kakve bi druge prijatelje Ret mogao da ima?

Holidej nije rekao ništa. Ljubazno je klimnuo glavom i seo pored Silasa Rendela, a uskoro im se pridružila i Lina. Počeli su da razgovaraju o ranču i izgledima za budućnost, a zatim nastavili da diskutuju o drugim interesantnim stvarima. Dok je uživao u svežem noćnom vazduhu osećajući se sasvim mirno i opušteno. No, svaki put kad bi pogledao u Linu Rendel, osetio je neku unutrašnju topli-

nu i neobjašnjivo slatko uzbuđenje. Počeo je sam sebe sumnjičiti da zavidi Retu, ali je bio dovoljno mudar da tu misao odagna od sebe. Konačno, kada se boca viskija na stolu ispraznila, on ustade.

– Vreme je da pođem – rekao je mirno. – Treba još da stignem do grada.

Ali, rančer je odlučno odmahnuo rukom.

– Ni govora o tome, mister Holideje, molim vas! Do grada imate tri sata jahanja, a lako bi se moglo desiti da zalutate. Ne bih se smatrao gostoljubivim domaćinom, ako bih vas sada pustio da odete. Ostaćete da prenoćite kod nas, soba vam je već spremna.

Dopk instinktivno pogleda Linu ispod oka i odmah primeti kako su joj oči zasijale. No, to nije promaklo starom rančeru koji je ozbiljno odmerio prvo njega pa devojkicu, a zatim ljubazno dodao:

– Ja ću vam pokazati vašu sobu, mister Holideje. Ostavimo ovo dvoje zaljubljenih malo nasamo.

Dok je samo ustao, klimnuo Lini u znak pozdrava i krenuo za Silasom ka zadnjem delu kuće. Ušli su u dugački hodnik, a onda je stari zastao pred jednim vratima i okrenuo se.

– Ret nam je mnogo pomogao, mister Holideje – kazao je nekako zamišljeno. – Znate, imali smo mnogo muke i glavobolje sa krađom stoke, obaranjem ograda i sličnim neprilikama. Onda se on pojavio jednoga dana i ponudio se da sve to sredi. Pretpostavljam da znate kakav je ranije bio; divalj, neobuzdan, željan uzbuđenja. Iskreno da kažem, dvoumio sam se

da ga uzmem, jer sam uvek bio protiv toga se nasilje leći nasiljem. Ali, Ret je dokazao da može da vlada sobom i bude veoma racionalan. Uspeo je da očisti dolinu od kradljivaca i raznoraznih lupeža, tako da smo mogli da odahnemo. Ljudi ga poštuju i spremni su da ga podupru. Sposoban je i častan i zavoleo je posao koji radi.

Holidej je ćutke posmatrao starog shvatajući da mu rančer nije rekao sve što je želeo.

– Šta je onda u pitanju, mister Rendele? – dobacio je tiho.

– Pa... kao što ste videli, Lina je divna mlada žena, zar ne... Znate i ranije sam sretao muškarce koji nisu mogli da sakriju svoju veliku naklonost prema njoj. U ovom trenutku, mada vi možda toga niste ni svesni, ja sam tako nešto video i na vama. Bila bi velika šteta...

– Ja sam potpuno svestan toga, mister – prekinuo ga je Dok. – I mada o tome ne volim da razgovaram, mogu vam reći da se ne stidim svojih emocija. Sigurno ste za sve ove godine shvatili da je čovek ipak samo obično ljudsko biće, zar ne? Ipak, ja nisam zaboravio da mi je Ret prijatelj i da će Lina biti njegova žena. I ne želim o tome više ništa da kažem.

Silas Rendel se osmehnu i potapša ga po ruci.

– Ne morate, nije ni potrebno. dobacio je sa osmehom. – Vi ste izvanredan čovek, pravi džentlmen i ovde uvek ima mesta za vas ukoliko tako nešto budete želeli. Naravno, odluka je na vama. Ali, voleo bih da ostanete bar nekoliko dana i bolje se upoznamo.

Holidej se pogladi rukom po bradi i preko rančerovog ramena pogleda unutrašnjost lepo uređene gostinske sobe.

– Videćemo se ujutro, mister Rendele. Laku noć!

Dok je ušao u sobu i zapalivši lampu, zatvorio vrata za sobom. Silas Rendel se vratio na terasu i tamo zatekao Reta koji se spremao da pođe. On i Lina su poželeli jedno drugome "laku" noć, a onda se Ret lagano udaljio preko dvorišta. Neko vreme je na terasi vladala tišina, a onda stari rančer glasno uzdahnu i upita.

– Šta misliš o njemu, Lina?

– O Holideju?

– Da.

– Ja ga još ne poznajem, striče. Ugladen je, smiren i nenametljiv za čoveka takve hrabrosti i kulture. Mislim da Ret može biti ponosan što ima takvog prijatelja.

Silas je pružio ruku i nežno je uhvativši za bradu, podigao njeno lice ka sebi.

– Da, da, on je fini i ugladen mlad čovek, jedan od onih koji mogu privući mlade žene. Pitam se da li se ikada zadržao dovoljno dugo na jednom mestu da žene to zapaze?

Ona ga začuđeno pogleda.

– A šta to hoćeš da kažeš, striče Silase? Znam da nikada ne govoriš samo da bi čuo zvuk svoga glasa. Reci šta ti je na umu?

– Voliš li Reta, draga? – upitao je on kratko.

Ona se trže.

– Ja sam mu se obećala, striče, dala sam reč – dobacila je žurno.

– Da, znam to, kao što znam da je on dobar čovek. Ali, da budem iskren, uvek sam sumnjao da ga ti istinski voliš. Znam da to misliš i da veruješ kako ćeš biti srećna sa njim, samo... Lično ne bih voleo da bilo ko od vas bude povređen. Zato budi oprezna, Lina.

Devojka se zacrvene kao bulka.

– Striče, nemaš nikakvo pravo da tako razgovaraš sa mnom! Kako si uopšte mogao tako nešto da pomišliš...? – dodala je promuklo, šetajući se tamo-amo pored ograde i zureći u tamu prohladne noći. Neko vreme je ćutala, a onda dodala mnogo tiše i smirenije:

– Bila sam ljubazna prema Holideju, jer sam mu veoma zahvalna za ono što je danas učinio u gradu. Zadowoljna sam i zbog toga što će ući u krug mojih prijatelja. Ali, to je sve i ne treba da brineš zbog bilo čega, striče.

Stari rančer slegnu ramenima.

– Možda si u pravu, možda ja nemam razloga za brigu – dobacio je ustajući. Za trenutak je osetio oštar bol; celo telo mu je bridelo pošto su udarci koje je dobio bili dosta jaki i ostavili trag na njemu.

Lina ga zabrinuto odmeri. Pretpostavljala je da mu nije lako, ali je isto tako znala da će se snažni i izdržljivi Silas brzo oporaviti. Sada je njegovu primedbu odbacila kao smešnu i neosnovanu, ali kasnije...

Kada je posle pola sata legla u postelju čiji je jastuk obasjavao zlatasti zrak punog meseca, uhvatila je sebe da ponovo razmišlja o onome što joj je stric nagovestio. Mada se nešto u

njoj bunilo protiv te odluke, obećala je samoj sebi da će se, bez obzira koliko dugo se Holidej bude zadržao na ranču, ponašati prema njemu kao i prema svakom drugom strancu. Osim zahvalnosti koju mu dugujem, nema razloga da ga drugačije posmatram, zaključila je i sa tom mišlju utonula u san.

Za to vreme, Holidej je takođe ležao u postelji i pomalo brižno zurio u tavanicu. Odlučio je da na ranču ostane samo nekoliko dana, a onda odjaše dalje, ka mestima i predelima u kojima još nikada nije bio. Ako bude odlučio, možda će se i vratiti za svadbu koja je, kako je čuo, bila zakazana za kraj sledećeg meseca. No, sada o tome nije želeo da razmišlja.

Mnogo više ga je brinuo nemir koji je osećao i činjenica da mu je, čim bi sklopio kapke, pred oči iskrsnulo jedno lepo i dražesno lice.

*

Sutradan su Ret Baldan i Dok Holidej sa grupom kauboja izjahali u preriju. Uživali su u slobodi i širini prostora, a Dok je zadovoljno konstatovao da mu kauboji deluju veoma zadovoljno i opušteno i da su izgleda srećniji od većine ljudi koje je poznao. Možda je to bilo zbog toga što je Ret bio pošten i pravičan, a stari Rendel ih nije gnjavio bespotrebnim stvarima. Ranč je bio uređen, predeo bogat i pitom i – svi uslovi su bili tu.

Oko podne su zastali da se odmore pored jednog potoka i uživali u zelenim padinama koje su se prostirale dokle god je oko dosezalo. Sedeći u prijatnoj hladovini i posmatrajući

okolinu, Holidej je u jednom trenutku pomislio da bi ovako mogla da izgleda slika raja.

Opruženi na zemlji, on i Ret su dugo pričali o starim dobrim vremenima, doživljajima u kojima su zajedno učestvovali i povremeno se raspitivali za zajedničke poznanike. Ipak, na kraju su hteli – ne hteli, morali da se vrate u sadašnjost.

– Pokazaću ti krdo goveda, najdebljih što si ikada video, Dok – dobacio je Ret zadovoljno. – Čak ni na najsočnijim pašnjacima u Montani nisu uspeli da odgaje bolja. U poslednje četiri godine na tržištu u Laramiju postizemo odličnu cenu, a prošle sezone smo u odnosu na prosečne cene dostigli i dolar više po glavi

Dok ga je mirno slušao i uživao u lepom danu. Sviđalo mu se da dokono i neobavezno jaše po vetru i suncu i da udiše vazduh ispunjen opojnim mirisom trave i poljskog bilja. Ali, kako su krenuli dalje, a popodne odmicalo, počeo je da opaža neku nervozu, nesпокојство koje su pokazivali kauboji, ali i njihov nadzornik.

Zato je, ne čekajući ni tren, zapitao Reta o čemu se radi.

– Do sada je već trebalo da naiđemo na veliko krdo goveda, Dok. Evo, ovo je već kraj doline.

To je bilo sve što mu je prijatelj odvratio pre nego što su produžili dalje. Na kraju doline, tamo gde se ravan plato pretvarao u stepenaste padine i stenovite litice, Ret je naredio da stanu. Podelio je ljude u četiri grupe i zatražio da još jednom pažljivo pretraže taj kraj.

Naravno, Holidej je krenuo sa njim baš u taj stepenasti brdski predeo. Tamo je bilo mnogo toplije, jer su se sunčevi zraci odbijali od stena, a vazduh je bio nabijen jarom i prašinom. Svuda okolo vladala je tišina i jedini šum bio je topot kopita njihovih konja.

Kada su se posle nekog vremena našli sa ostalima koji su pronašli samo dvadesetak grla, Ret dobaci tmurno i prilično neraspoloženo:

– Kradljivci stoke...

– Tačno – složio se jedan od kaubojja po imenu Džok Saloran. – Našao sam tragove dole kod reke, a nisu otišli davno pošto je voda još uvek mutna.

– U kom pravcu su otišli, Džok?

– Prema severu, odnosno, Hatavejevom ranču.

Baldanovo lice dobi nekako tvrd, pomalo zao izraz.

– U redu, to ćemo proveriti ujutru. Nema smisla da sada krenemo tamo pošto će nas uhvatiti noć. Bolje da se odmah vratimo na ranč, dobro odmorimo i pripremimo za naporan dan. Naravno, sutra ćemo poneti i puške.

Kauboji se pogledaše sa sterpnjom znajući šta im predstoji. Prošlo je mnogo vremena otkako je Ret Baldan poslednji put jahao „ratnom stazom“, ali je uspomena na njegovo poslednje gonjenje kradljivaca stoke u njihovom sećanju bila još uvek sveža. No, niko nije prokomentarisao nadzornikove reči. Samo su brže poterali konje uputivši se prema ranču.

Stigavši u dvorište, kauboji su krenuli do svojih prostorija, dok su Holidej i Baldan potražili starog Rendela

koji je sedeo sa Linom u dnevnoj sobi i pušio cigaru.

– Stoka je pokradena, Silase – dobio je Ret bez ikakvog uvoda. – Verovatno je to delo onog prokletog Kovana. Čuo sam da je u okolini.

– Stju Kovan? – zapitao je Silas.

– Da, viđen je u blizini grada pre nedelju dana. Imao je petoricu sa sobom od kojih su Tabard i Hit sigurni. Ostale ne poznajem, ali sada se pitam nije li ona gužva na ranču bila inscenirana da bi šerif otišao iz grada, a oni vas dočekali i pokušali da ti naprave neku glupost...

– Ne znam šta da mislim, Rete.

– Znaćemo sutra ujutru. Imam li tvoju dozvolu da povedem ljude u poteru?

– Znaš da imaš, Rete.

On klimnu glavom i obrati se Lini.

– Moram da se odmorim pošto sutra rano ustajem. Videćemo se kada se vratim, Lina.

Ona sa razumevanjem klimnu glavom i uputi mu osmeh ohrabrenja: kratko je odmerila i Doka koji je bio veoma uzdržan kako u tom trenutku, tako i nešto kasnije, za vreme večere. Ipak, kada se kasnije našao u postelji uzalud je pokušavao da odaгна njenu sliku, a miris njene bujne mekane kose još uvek mu je lebdeo među nozdrvama.

*

Prepodne je već bilo dosta odmaklo kada je Ret Baldan dao znak ljudima da se zaustave kod potoka ispred Hatavejevog ranča. Kao i svi ljudi koji su jahali sa njim, on je dobro pozna-vao Bena Hataveja i bio pripravan na

različite neprijatnosti. Naime, bilo mu je poznato da Hatavej i njegova tri sina nisu uvek hodali sa prave strane zakona. Lako zaraden novac za piće koje su kupovali u gradu mogao ih je navesti da zaborave ono što su videli, makar to bilo i krdo stoke koje je prošlo preko njihove zemlje.

Zato je kao pravi nadzornik skupio ljude i glasno objavio:

– Ja ću poći gore da razgovaram sa Hatavejom, momci. Vi krenite tragom i nemojte dozvoliti da vas bilo ko zaustavi. Ako naiđete na stoku pre nego što vas stignem, sačekajte me.

Pošto se izdvojio od ostalih, Holidej je priterao konja uz njegovog i tiho upitao:

– Da li ti je potrebno društvo, Rete?

Ovaj se kiselo osmehnu i odmahnu glavim.

– Misliš kao u dobra stara vremena? Ne, smatram da je bolje da ostaneš ovde i ne izlazeš se riziku. Uostalom, ti si već dovoljno učinio za Silasa Rendela.

Dok nije želeo da insistira shvatajući da Ret uzima kao svoju obavezu da sam rešava sve probleme na ranču. Pomislio je u trenu da njegov prijatelj ne želi pred Linom da deli slavu i priznanja za eventualni uspeh. U neku ruku, to mu je bilo razumljivo, ali mu se s druge strane činilo pomalo glupim i uvredljivim. Naime, to je značilo da ga Ret ne poznaje dovoljno, čim može da pomisli da će mu se naći na putu. Mora biti, konstatovao je Holidej sa sigurnošću, da je Ret dosta razmišljao o događaju u gradu

i sada želeo da se iskaže kako bi sve podsetio i na svoje kvalitete.

Smrknut i zabrinut, on je uskoro nestao sa vidika. Kauboji su se brzo pregrupisali i pošli tragom velikog krda preko Hatavejevog zemljišta. Jahali su tako do sredine popodneva, kada im se ponovo pridružio Ret Baldan, sav u znoju i zadihan od napornog jahanja.

Jedan pogled na njegovo lice bio je dovoljan Holideju da shvati kako razgovor sa Hatavejem nije doneo nikakav rezultat.

– Stoka je tu negde u blizini, to je sigurno – rekao je odlučnim glasom.

– Onaj prokleti Hatavej me je upozorio da se udaljimo sa njegove zemlje i ne pravimo gužvu. Ali, ja znam da je blefirao i to njegovo upozorenje me ne brine. Osim toga, svi su bili pijani...

Među ljudima se začu žagor i po koja reč koju Dok nije mogao da razume. Ret pogleda napred ka brdima, gde se Hatavejev ranč završavao. Iza tog brdovitog lanca prostirala se ničija zemlja, sve do teritorije Čejena.

– Moramo da ih stignemo pre nego što pređu brda – dobacio je zamišljeno. – Zato bi trebali da požurimo. Oni moraju da teraju stoku i idu istim tempom, tako da imamo šansu da ih stignemo. Napred, momci!

Sva jedanaestorica su krenuli kao jedan pokazujući na taj način da u potpunosti „podupiru“ svoga nadzornika. Jahali su tako otprilike sat vremena, a onda je jedan od ljudi povikao:

– Rete, pogledaj ovamo!

Zaustavljali su se jedan po jedan i podigli veliki oblak prašine. Sada se ništa nije videlo, a onaj kauboj kome se to učinilo ni sam više nije bio siguran.

– Sačekaćemo i videćemo – kazao je Ret mirno.

I zaista, kada je vazduh ponovo postao čist, kroz drhtavu jaru nazirao se oblak prašine u ravnici koji je dizala neka grupa konjanika.

– To su oni, Pinki – dobaci Ret kauboju, a onda pogleda i sve ostale.

– Džok, ti, Bili i Džesi idite za njima i čekajte da mi otvorimo vatru. Želim da krdo ostane okupljeno kako bismo ga lakše poterali kući.

Ret se zatim okrete ka Holideju i jedva primetno nabra čelo.

– Ovo nije tvoja stvar, Dok – konstatovao je.

Dok se samo osmehnuo i izvukao revolver. Pokret mu je bio munjevit, ali istovremeno i nekako ležeran. Iako je znao da je njegov prijatelj brz, Baldana je ipak iznenadila ta neočekivana lakoća.

– Zar si mislio da ću ostati po strani, Rete? – upita Holidej kratko.

– Pa... ne kažem da nam neće biti potrebno još ljudi, pogotovo što znam koliko ti vrediš. Samo pazi...nemoj se previše izlagati. Nemaš pojma kakve su ovo hulje...

Dok proverio da li mu je kolt pun, pogladi za tren dršku od slonovače i odvrati.

– Hulje su svuda iste, Rete.

Oni se ubrzo podeliše; prva grupa odjaha na jednu, a Ret i Dok sa dvojicom kauboja na drugu stranu. Kada su prišli bliže, u providnom oblaku

prašine i jare ugledali su trome i krupne siluete goveda.

Pre nego što je skrenuo konja pravcem kojim se kretalo krdo, Holidej začu Retovu psovku. Ipak, dopustio je da oba kauboja ostanu između njega i tako su sada sva četvorica jahala paralelno sa krdom. Retov prvi hitac oborio je sa konja prvog kradljivca stoke koji se bez glasa skotrljao na zemlju. Odjek pucnja još nije ni zamro u preriji kada je krdo jurnulo u stampedo.

Dok je pažljivo osmotrio najbliže kradljivce i zapazio njihovo prvo iznenađenje koje su oni morali da iskoriste. Odmah zatim, ugledao je još petoricu koji su jahali na čelu krda. Videvši da životinje kreću u trk, oni skrenuše s pravca i posle kraćeg dovikivanja, jurnuše prema stenovitim padinama.

Ret Baldan se vrlo vešto probijao kroz krdo u trku. Izustio je oštru kletvu kada je primetio da je jedan od njegovih kauboja pao i bio zgažen kopitama goveda. Nije stao pošto je znao da mu ne može pomoći i sa gorčinom pomislio kako je ovo neka vrsta rata u kome svako plaća neku cenu. Jače je mamuznuo konja i pošto je prvi stigao u podnožje padine, preciznim hicem je „skinuo“ još jednog kradljivca. Onda se oprezno i lagano zaustavio želeći da proveriti da li je, po dogovoru, Pinki Smit zauzeo svoju poziciju. Zadovoljno je klimnuo glavom ugledavši Smita i još petoricu iz njegove grupe koji su upravo stigli do određene tačke između dva brda.

Baldan je odahnuo sa olakšanjem i poterao konja uz padinu. Na mestu

gde je bio imao je dobar pregled situacije. Kroz oblak prašine sevali su pucnji i dnevna žega više nikome nije smetala. I baš kada je hteo da potera konja među stenje, Reta je žestoka paljba navela da se predomisli. Hitro je okrenuo konja i dole, pravo ispred sebe, ugledao petoricu ljudi sa puškama čije su cevi blistale na suncu. Morao je da se povuče i iz zaklona razmotri razvoj situacije.

U tom trenu ugledao je Holideja i još jednog kauboja koji su terali konje niz padinu. Dok je paljbom iz kolta zasipao jednu veliku stenu iza koje su se sklonili kradljivci stoke. U podnožju stene naglo je skrenuo i već narednog trena, Ret je video njegovog konja praznog sedla.

Oštar bol u grudima prostrelio je Reta Baldana, a mučnina mu je stisnula utrobu. To mu nije izgledalo pravično. Ne, nemoguće je, pomisli ogorčeno; pa zar da njegov prijatelj izgubi život u tuđem obračunu braneću tuđu stoku? Nije znao šta da uradi i kako da reaguje. Tada je video kako je i drugi kauboj pogođen, ali pošto je pao na zemlju, on se hitro bacio iza najbliže stene i po svoj prilici se spasio kuršuma koji bi ga dokrajčio.

Bes koji je svakog časa rastao bio je toliki da je Ret Baldan zaboravio na opreznost. Video je da Pinki Smit usmerava čelo krda štiteći istovremeno Džoka Salorana. Vešti i iskusni, njih dvojica su ipak uspeli da skrenu krdo u preriju. Goveda su još jurila, ali pošto pređu naredne dve tri milje, jednostavno će stati i početi da pasu.

Ret je sjahao s konja i sa punim revolverom se uputio uz padinu. Meci su praštali oko njega, ali je nastavio da se penje znajući da je samo on u ovom položaju, odnosno, da može uspeti da stigne iznad mesta gde je bila sakrivena grupa kradljivaca. Stigavši do dve male stene, zaklonio se između njih i odahnuo. Puščani meci odbijali su se o ivice otkidajući komadiće kamena i prašine. Sačekao je još neko vreme, a onda polako izvirio i nanišanio na čistinu između drveća. Ispalio je nekoliko hitaca i odmah zatim čuo bolni jauk. Trenutak kasnije, neka osoba je posrćući izašla iz zaklona i dalje držeći revolver u ruci. Ret je pažljivo nanišanio rešen da ga „skine“, ali pre nego što je pritisnuo okidač, dva precizna hica pogodila su čoveka u srce tako da se bez glasa srušio na zemlju. Pucanj je došao sa malog uzvišenja desno od njega i kada je Ret pogledao u tom pravcu, ugledao je Holideja koji se lagano šunjao napred, očigledno tražeći bolju poziciju.

Trenutak posle toga na brdskim padinama zavladała je čudna tišina. Sunce je već zašlo za horizont i senke brda tamnile su padine i preriju ispod njih. Puzeći na trbuhu Ret je pošao napred, ali ga je žestoka paljba naterala da se vrati. Osetio je da mu je jedan kuršum okrznuo podlakticu, ali je za kratko stisnuo zube i ljutito opsovao. Sva sreća da kost nije povređena, pomislio je stežući ranu maramom. Sada je bio strahovito ljut i priželjkivao da se okršaj što pre završi. Jedan čovek mu je stradao, a jedan je bio ranjen i to je, samo po sebi,

već bila dovoljna nesreća. Bilo mu je jasno da je nastupajuća noć išla na ruku kradljivcima stoke.

Znao je da sada treba biti hrabar, čak pomalo lud. Zato je pročistio grlo i povikao najglasnije što je mogao:

– Svi napred!

Ali, banditi su ga preduhitrili. Jer, pre nego što je odjek njegovog povika zamro u izgubio se između okolnih stena, petorica konjanika izjahali su iz zaklona i, priljubljeni uz konjske vratove i neprestano pucajući, ustremili se na grupu Pinkija Smita. Ret je nervozno ustao videvši da je Smit istrčao iz zaklona ne prestajući da puca iz svog revolvera. U prvom momentu izgledalo je da je pucao nasumice, a onda je jedan njegov hitac pogodio prvog konjanika koji se zaljuljao kao pijan, ali je ipak uspeo da se zadrži u sedlu.

Kada se oblak baruta razišao videli su Smita koji je ostao da stoji u senci pored stena, sa revolverom spuštanim pored sebe. Kada su Dok Holidej i Ret Baldan stigli do njega, kolena su izdala hrabrog Pinkija pa se lagano skljkao na tlo i ostao da leži licem okrenut ka zemlji.

Dvojica prijatelja se nemo pogledaše.

*

– Nema smisla goniti ih – dobaci Ret gorko. – Donesite poginule da ih sahranimo, a Smita ćemo poneti sa sobom.

Ljudi su ćutke poslušali naredbu svoga nadzornika. Sada se prašina već potpuno slegla, a tri kauboja gonila su krdo kroz preriju. Noć se brzo

spuštala i postalo je prilično sveže. Pridruživši se Doku i Retu, Džok Saloran dobaci ozbiljnim glasom:

– Ako vam nekada bude trebao čovek da vas podrži, samo mi javite, mister Holideje. Smatraću to za čast.

Bila je već duboka noć kada su došli krdo u ravnicu koja je okruživala Rendelov ranč. Čim su se okrepili i večerali, kauboji su požurili na počinak. Jedino je Ret pošao prema ranč kući znajući da ga tamo čeka stari Silas. Začudio se što je i Lina pored njega, ali nije ništa pitao. Dok je ćutao i prepustio mu inicijativu.

– Prišli su nam sasvim blizu, tamo na onim stenovitim padinama iza Hattavejevog ranča. Pretpostavljam da su bili umorni, jer kada smo ih napali, razbežali su se kao stado ovaca. Opkolili smo ih na brdašcetu i na tom mestu pokušali da ih uništimo.

Ret je umorno prošao rukom kroz kosu, a Lina je rekla:

– To sada više nije važno, Rete. Trebalo bi dobro da se odmoriš – kazala je brižno, a onda se okrenula prema Holideju. – To isto važi i za vas pošto ste svi imali težak dan.

Dok je samo odmahnuo rukom i zagledan u nebo, odbio nekoliko gustih dimova. Međutim, njegov prijatelj je nastavio:

– Ja ću odspavati samo nekoliko sati, a onda ću krenuti u grad. Povešću sa sobom pet ljudi... Mislim da će mi to biti dovoljno.

– Dovoljno za šta? – zapitala je Lina zabrinuto, dok je njen stric zamišljeno ćutao ne skidajući oči sa svog nadzornika.

– Da se dočepam Kobana, Duranta, Tabarda, Denisa i Hita – odvratio je Ret svečano.

Na devojčinom licu pojavio se strah, a u očima se ogledalo očajanje.

– Tu petoricu? Da li si siguran da su to bili oni, Rete?

Baldan klimnu glavom.

– Jasno sam video Tabarda. Taj prokletnik je pogodio Pinkija! Kovan takođe nije sporan, a i Duranta sam video iz dovoljne blizine da nikako ne mogu da pogrešim. Ostala dvojica su, bez sumnje, bili Denis i Hit.

Bleda u licu, Lina klonu. Ret je ustao i, nasuvši viski iz flaše, otpi veliki gutljaj. Žestoko piće mu je sada prijalo.

– Moram da pođem za njima, Lina. Uostalom, tvoj stric to dobro zna. Oni su ubili dva naša čoveka, jednog ranili i za to moraju biti kažnjeni. Svi do jednog. Pobegli su prema gradu, a jedan od njih, mislim da se radi o Tabardu, bio je ranjen. Znam da će se negde utaboriti da bi odlučili šta dalje. Hm... pretpostavljam da će nas očekivati još noćas, ali najdalje sutra ujutru. Zato ćemo poći u grad čim izađe sunce i raščistiti s tim ubicama.

Lina se okrenula prema stricu kao da traži pomoć, ali je stari Silas ćutao. Bio je namršten, stisnutih usana i nekako čudno poguren.

Do tada samo posmatrač, Dok Holidej reši da se umeša u razgovor.

– I ja bih hteo da pođem. Ranč može ostati pod nadzorom mister Rendela i ostalih kauboja.

Ali Ret odlučno odmahnu glavom.

– Ne, Dok, ta ideja mi se ne sviđa. Iako pretpostavljam da su lupeži u

gradu, nije isključeno da su negde skrenuli, pa kada mi odemo, oni se iznenada pojave u blizini. Ne, dragi prijatelju! Lina je suviše veliki ulog da bih je mogao ostaviti nezaštićenu. Verujem svojim ljudima, ali pitanje je da li su oni sposobni da se uhvate u koštac sa zločincima kakvi su Durant, Kovan i ostali. To možeš samo ti i zato očekujem da ostaneš ovde.

Holidej jedva čujno uzdahnu. Nije želeo ovakav razvoj događaja. Daleko od toga da je žudeo za okršajem, pošto je smatrao da obračun sa kradljivcima treba usmeriti drugim tokom. No, nije hteo da ostane na ranču pored lepe Line čija blizina je u njemu izazivala ona osećanja i želje koje su vređale njegov odnos prema Retu. Iako korektna i pristojna, ta devojka je bila suviše lepa i privlačna da bi se čovek smeo igrati. S druge strane, njemu nije promaklo da je i ona sam bila sve manje sigurna u sebe. Istina, i dalje je bila uzdržana, ali niko nije mogao jamčiti da neće podleći nekoj, još nedovoljno izraženoj želji koju blizina lako može podstaći.

Ali, nije imao snage da kaže „ne“ starom prijatelju. Osećao se da se sve više priklanja sudbini i to mu je na neki način godilo.

*

Rano jutarnje sunce obasjalo je veliko uredno dvorište i otkrilo atmosferu napetosti u ljudima. Pošto je Ret Baldan sa još četvoricom ljudi odjahao u grad, Dok Holidej je ustao i obišao ranč. Bio je prilično nervozan i jedva se savlađivao da ostane miran. Znao je dosta o pljačkašima

stoke i bilo mu je jasno da će u gradu Ret imati pune ruke posla. No, to ga nije mnogo brinulo. Nadao se da će njegov prijatelj biti dovoljno razuman i ispričati šerifu Elgaru šta se desilo i tako ga pridobiti da ovu stvar reše na zakonski način. Smatrao je da je bilo kakav nepromišljen sukob nepotreban i da iskusni Ret neće dozvoliti da ga savladaju bes i ogorčenje.

No, još više od toga, nespokojnim ga je činila pomisao na Linu. U toku noći i jutra već nekoliko puta se setio izraza njenih očiju, smatrajući da u njihovom odnosu svaki čas može doći do nepredviđenih obrta.

Okrenuvši leđa štali, Dok začu neko kretanje u blizini kuće. Brzo se vratio nazad i kada je stigao na desetak metara od ulaznih vrata ugledao je Silasa Rendela obučenog i potpuno spremnog.

– Čini mi se da se obojica osećamo jednako, mister Holideje – rekao je sa smeškom. – Šta kažete na jednu šolju kafe?

– Da, to bi moglo biti dobro.

– Lina je već sprema. Mogli bismo i nešto da pojedemo. Hm... današnji dan će biti dugačak i zamoran.

Holidej zastade. U tom trenutku nije želeo da se susretne sa Linom. Ili je ipak želeo? Neodlučnost mu se sigurno videla na licu pošto je Silas žurno dodao:

– Sve je u redu, mister. Ono juče sam pogrešio.

On ga je nekoliko trenutaka ozbiljno odmeravao i sam se pitajući da li je rančer pogrešio ili ne. Ali, sada nije bio trenutak za bilo kakva objašnjenja. Zato je samo klimnuo glavom

i pošao za njim u kuću. Sto na stražnjoj terasi bio je postavljen, a u vazduhu se osećao svež, primamljiv miris jake kafe. Nešto kasnije začuo se zveket posuda i miris pržene slanine zagolicao im je nozdrve.

– Vaš prijatelj Ret je čovek na koga se ne može uticati da se predomisli – rekao je Silas. – Došao je ovamo praćen lošim glasom i morao je mnogo da se dokazuje.

Dok ga začuđeno pogleda. Bacivši kratak ispitivački pogled prema kuhinji, rančer nastavi mnogo tiše:

– Pretpostavljam da nije imao vremena da vam priča, ali koliko sam mogao da procenim vaš odnos, siguran sam da neće imati ništa protiv da vam ja kažem. Znao, Ret je neko vreme bio u zatvoru, jer je u Laramiju teško ranio nekog čoveka. Sud je kazao da se radilo o prekoračenju nužne odbrane tako da je „zaradio“ tri meseca zatvora sa teškim radom. On mi je to otvoreno rekao, pa smatram da je nepotrebno da ga prikri-
vam. Dosta smo razgovarali i pošto je obećao da će se držati pravila ponašanja koja vladaju ovde, ja sam mu pružio šansu. I pokazalo se da nisam pogrešio.

Holidej je mirno saslušao Silasovu priču. Znajući Reta, nije ga nimalo začudilo što je u jednom trenutku bio u takvoj situaciji.

– Vi, dakle, odobravate što je otišao u grad sa ljudima, Rendele?

Silasa kao da je iznenadilo ovakvo direktno pitanje.

– Zar vi ne odobravate? – odvratio je pitanjem.

– Ne. U stvari, samo donekle.

– A šta biste vi učinili?

– Otišao bih u grad i odmah obavestio šerifa o svemu što se desilo. Zatim bih tražio da budem zaklet kao njegov zamenik i pustio da se stvar dalje odvija po zakonu.

Rančer je izgledao još više iznenađen.

– Možda bih i ja tako postupio... Istina, posle jučerašnjeg događaja, pomislio sam da ćete vi biti prvi koji će odjuriti u grad da se obračuna sa ubicama.

Dok se setno nasmeši.

– To bih učinio da sam mlad kao nekada, vatren i nepromišljen. Ali, sada više ne. Smatram kako sve treba da ima normalne tokove, a to je u ovom slučaju saradnja sa šerifom Elgarom. No, ako dođe do obračuna mimo njega, pretpostavljam da on neće moći mnogo da učini. Zato mu treba iskazati poverenje i dati šansu, prvenstveno zbog toga da bi se sačuvalo što više ljudskih života.

– Primamljiva ideja, ali samo nai-
zgled – odvrati Silas tmurno. – Pa, Elgar je već imao mogućnosti da sredi Kovana i Duranta. Prokleti Kovan već godinama divlja po pokrajini, a moji ljudi su ga nekoliko puta prepoznali kad nam je krao stoku. Drugi put je identifikovan kada je ubio jednog bankarskog činovnika i zbrisao sa ukradenih hiljadu dolara. Njegova glava je ucenjena i niko nije obavezan da ga pozove na predaju pre nego što pripuca.

– To verovatno neće ni Ret? – zapitao je Dok.

Silas slegnu ramenima i napući usne.

– Pa... nisam siguran – kazao je konačno. – I iskreno rečeno, nije me briga. Ovde su poginuli pošteni ljudi i ubice treba da budu kažnjene. Kada sam ja došao u ovu dolinu, kradljivce stoke smo hvatali i vešali ih na licu mesta. Čini mi se da je to ostavilo traga u meni i da prema takvima nemam ni trunke sažaljenja.

Holidej je mirno sedeo, ali je bio prilično neraspoložen zbog ovakvog razgovora. Trenutak kasnije, Lina im je donela kafu i doručak, tako da nisu nastavili razgovor. Ipak, u vazduhu se osećala određena napetost. Naravno, devojka je to osetila i posle nekoliko minuta otvoreno upitala:

– U čemu je stvar? Zar nešto nije u redu?

– Samo male razlike u mišljenjima, dušo – odvrati njen stric kratko.

– A u vezi s čim?

Silas pogleda u Holideja i nabra obrve. S druge strane, Dok skrenu pogled na ravnu prostranu preriju koja se kupala na jutarnjem suncu. Čutao je pošto nije želeo da dođe do nekog dubljeg sukoba između njih dvojice.

– Pa....ipak mislim da bih mogao da ti kažem, Lina – odvrati Silas oprežno. – Naime, Holidej se ne slaže sa Retovom odlukom, draga. On misli da nije dobro uradio što je otišao u grad da se lično uhvati u koštac sa Kovanom i ostalima. Mister Holidej kaže da je šerif Elgar najpozvaniji za to.

Na devojčinom licu pojavio se izraz iznenađenja. Ali, to je trajalo samo nekoliko sekundi. Ispod oka je pogledala njegovo odlučno i mirno lice i

shvatila da je iz svakog pokreta toga čoveka izbijala sigurnost. Dakle, on je bio vrlo razuman, izuzetno razuman čovek, čak mudriji od svih koje je do tada poznavala, uključujući tu i samog strica.

– I ja sam tog mišljenja, mister Holideje – izustila je posle kraće pauze. – To ubijanje je strašno glupo, a ljudi se ponašaju kao nepromišljeni maloumnici.

– Ponešto mora i tako da se obavi, Lina – dobacio je Silas oštro. – Dobro, ne očekujem da jedna mlada žena tako nešto razume, ali smatram da bi Holidej trebalo da shvati. Jer, moji kauboji su izgubili živote u tom okršaju i sve ukazuje na to da je glavni krivac Kovan. On se udružio sa Durantom i to svi u ovoj pokrajini znaju. Osim toga, radi se o dvojici ubica čije su glave odavno ucenjene. Elgar je to znao bolje od drugih, a ipak nije učinio ništa da ih privede pravdi.

Holidej odgurnu svoj tanjir i lagano ustade. Lina i Silas su ga pažljivo posmatrali, sluteći da će ono što bude rekao biti važno za sve njih. Naime, Dok Holidej je izgledao kao čovek koji je bio na pragu konačne odluke.

Najzad, on pogleda u Linu i glasno reče:

– Juče sam se borio sa Retom rame uz rame zato što je pošao da vrati vaše ukradeno stado. Tada drugog izlaza nije bilo i mi smo učinili ono što smo morali. Ali, sada je poljski sukob prenet u grad, što znači da mu se mora sasvim drugačije pristupiti. Ne očekujem da ćete me vi razumeti i shvatiti razloge zašto odlazim, ali...

– Odlazite? – prekinula ga je Lina iznenađeno.

– Da, odlazim pošto nije potrebno da ostanem ovde. Kovan i njegova banda dobili su juče dobre packe i mislim da određeno vreme neće nikog uznemiravati. Verovatno će otići u grad da zaleče zadobijene rane i snabdeju se svim potrebnim stvarima kako bi otišli u neki drugi kraj, malo dalje odavde. Ako to ne urade i ako ih Ret stigne, onda će to biti njihova stvar. Ja zaista nemam želju da u tome učestvujem, verujte. Osim toga, ovde imate dovoljno ljudi, te smatram da nemam nikavog razloga za ostanak.

Dok je govorio, Holidej je pažljivo posmatrao Linu uočavajući da se posle iznenađenja, na njenom licu pojavila strepnja, a zatim i strah. To jutro mnoge stvari su mu postale jasne. Na prvom mestu je shvatio da će, ako ostane, na neki način otkriti svoja osećanja prema toj divnoj mlađoj ženi koja je bila verenica njegovog prijatelja. A to je po svaku cenu hteo da izbegne.

Zato se okrenuo i pružio ruku Silasu.

– Mislim da ćete me vi razumeti, Rendele. Ono što ste juče rekli, bilo je bliže istini nego što smo to obojica slutili. Zbog toga želim da odem... Recite Retu da ću svratiti da ga vidim nekom drugom prilikom, kada bude oženjen.

Silas je ustao i srdačno mu pružio ruku. Zatim je zagrlio Linu i nežno je privukao k sebi.

– Možda ste u pravu, Holideje – odvratio je ozbiljno. – Došli ste u nezgodnom trenutku i mogu da vas

razumem. Dakle, neka bude kao što kažete.

Dok klimnu glavom i ponovo pogleda Linu. Pokušao je da se nasmeši, ali to nije ispalo baš najbolje.

– Zbogom, gospođice Rendel – rekao je jedva čujno, a zatim se okrenuo i brzo udaljio.

Ona jednostavno nije mogla da se snađe. Ćutke ga je gledala kako se udaljava, a onda radoznalo pogledala svoga strica, nesposobna da shvati o čemu su njih dvojica malopre razgovarali.

– Ali... zašto, striče? Ponašao se kao čovek koji je nešto skrivio, a to uopšte nije tačno. Naprotiv, i sam znaš koliko nam je pomogao.

– Zato i misli da bi trebalo da ode, Lina. Ti sada to nećeš razumeti, ali tvrdim da ćeš kasnije shvatiti. Zato ga pustimo da ode, dušo.

Devojka se odvojila od njega, sada još više zbunjena. No, Rendel je nastavio sa doručkom kao da se ništa nije dogodilo. Zatim je ćutke ušla u kuću, praćena njegovim zabrinutim pogledom.

Silas je znao da je njegova rođaka koju je voleo kao kćerku sada nesrećna, zbunjena i čak pomalo ljuta. Ali je isto tako znao da je iskusni Holidej našao najbolje rešenje. Znao je da će jednoga dana Lina to razumeti i zahvaliti mu što je tako postupio.

Dok je lagano osedlao konja i poveo ga ka izlazu iz štale.

– Odlazite, mister Holideje? – upitao ga je Džok Saloran koji se pojavio iza ugla.

On klimnu glavom i baci pogled prema istoku, gde je jutarnje sunce

probijalo maglu koja se „gnezdila“ na vrhovima visokog drveća.

– Da, ja ne mogu dugo da se skrasim na jednom mestu – kazao je kratko.

Saloran se okrenuo i ugledao Linu na ulaznim vratima ranč kuće. I Dok ju je spazio, pa mu se istog trena na čelu pojavila duboka bora.

– Imate li neku poruku za Reta, mister Holideje? – zapitao je Saloran učtivo.

– Ostavio sam poruku kod Rendela.

Kauboj se zbunjeno nakašlja.

– Nedostajaćete nam – priznao je tiho. – Kada je jutros sedlao konja, Ret je mnogo pričao o vama, ističući da mu je posebno drago što ostajete na ranču.

– On će razumeti – dobacio je Dok i vinuo se u sedlo. Još jednom je osmotrio sve prilaze kući i pretpostavio da su padine obrasle šumom najverovatniji pravac eventualnog dolaska napadača.

Prijateljski se osmehnuo.

– I vi ste dorasli da se ponesete sa svakom situacijom, Salorane. Ne verujem da će ovde biti neke gužve i mislim da se Ret tu prevario. Ali, ako ipak dođe do sukoba, biće najbolje da se branite iz kuće.

– Naravno – složio se Saloran i ponovo pogledao ka mestu na kom je stajala Lina. Holidej je poterao konja pored njega, mahnulo devojci rukom i preko čistine krenuo ka putu koji je vodio u grad.

*

Lob Tomlison je stajao leđima naslonjen na šank i sa rukama visoko podignutim iznad glave. Iako je

ovakav njegov položaj označavao pokornost Kovanu i Durantu, reči pričljivog krčmara zvučale su sasvim drugačije.

– Za vas bi bilo bolje da se izgubite odavde, Kovane. Ako Elgar sazna da ste ovde, neće se dvoumiti da vas uhapsi.

– Ućutkaj ga! – prasnuo je Kovan ljutito.

Poslušavši ga, Erni Durant mu je ćutke prišao i udario Tomlisona drškom revolvera po glavi. Nesrećni čovek je samo zamlatarao rukama i bez glasa se skljkao na pod.

Stju Kovan je zatim otišao u prednji deo saluna gde su Tabard, Kameron i Hit trpali flaše viskija u bisage. Za to vreme, Erni Durant je ispraznio Tomlisonove džepove, a onda razvalio fioku na šanku.

Izvativši novac iz pretinca, nezadovoljno je progundao:

– Oh, samo ovoliko!? Prokleta hulja! Mora da mu glavnina stoji na drugom mestu. Pogledaću!

Stju Kovan ga je ćutke odmerio i kroz prozor pogledao niz ulicu. Košulja mu je bila krvava, a potmuo i neprijatan bol sve više mu je smetao. Užarenih očiju, prljav i neobrijan stajao je pored prozora ljutito stiskajući zube. Bio je temeljan, širokih ramena i prilično snažan. Držao je revolver u ruci, a njegovi kratki debeli prsti nervozno su dobovali po dršci od orahovine.

Nekoliko trenutaka kasnije prišao mu je nasmejani Durant. U banditovim očima video se zlurad sjaj, a tanke usne bile su nekako čudno iskrivljene i davale mu svirep izgled. Pet

godina mlađi od Kovana, Erni Durant je već uživao reputaciju opasnog ubice. U predelima oko granice nije bilo čoveka koga se on bojao, uključujući i Kovana, ali je bio dovoljno inteligentan da mu se nikada ne suprotstavlja ili pravi od njega neprijatelja. Njih dvojica jahali su zajedno već dve godine i mada nekada sve nije teklo baš glatko, bilo im je jasno da su prilično „ubitačna kombinacija“ i da će mnogo više postići ako se drže jedan drugog.

Prilazeći Kovanu, Durant dobaci:

– Našao sam dvesta dolara iza police sa flašama. Nije mnogo. No, sasvim dovoljno da se privremeno potkrpimo.

Kovan neodređeno klimnu glavom pošto ga novac u ovom slučaju i nije mnogo interesovao.

– Voleo bih da prvo sredimo Baldana, a zatim i Elgara ako nam bude pravio smetnje – kazao je zamišljeno.

– Misliš da će Baldan doći?

– Trebalo bi.

Stju Kovan klimnu glavom i okrete se želeći da proveriti šta rade ostala trojica: Tabard je imao zavoj preko grudi i s mukom se kretao po odaji. Od dolaska u grad već je popio bocu viskija, ali to nije brinulo Kovana pošto je znao da je Tabard izdržljiv u piću. Druga dvojica, Hit i Denis, nisu ga mnogo zanimali. U stvari, znao je da će im dobro doći u sledećem okršaju, ali kada budu napustili Vejsajd Krik, reći će im da se čiste. Naime, Denis je bio suviše brbljiv, a Hit povučen i nekako tajanstven, pa čovek nikada nije znao šta misli.

– Hoćemo li se ovde ukopati, Stju? – dobaci Durant nešto kasnije.

– Da.

– Za ceo dan? Šta će biti kada dođe vreme da se salun otvori?

Elgar će hteti da zna šta se dešava i sigurno će nešto posumnjati.

Bandit se zadovoljno isceri.

– Doći će da proveriti i to će biti njegova najveća greška. Pored toga, pretpostavljam da će Ret Baldan stići rano s namerom da se obračuna i ne dozvoli nam da odjašemo.

Duran se osmehnu. Mrzeo je Baldana zbog mnogih stvari. Pre četiri godine se potukao sa njim i dobio dobre batine. Tada nije bio povezan sa Kovanom koji nije voleo da njegovi ljudi upadaju u bespotrebne sukobe. No, Durant nikada nije zaboravio te batine, kao što nije mogao da ne misli na lepu Silasovu rođaku koja je bila Retova verenica. Taj lupež ne može da bude toliko srećan, pomislio je ogorčeno, planirajući da ga sredi i posle se zabavi sa očaravajućom lepoticom Linom Rendel.

– Znači.... ostajemo... – promrmljao je kratko. – Nadam se da nas Baldan neće izneveriti.

Kovan se vratio do sredine odaje i pregledavši pune bisage, kazao Hitu da ih iznese napolje i veže za sedla njihovih konja. Kameronu je poslao da proveriti verandu, Durantu je rekao da ide na sporedan ulaz, a Tabardu dobacio da zauzme poziciju sa koje bi na oku držao celo dvorište saluna.

On sam je seo pored ulaznih vrata i počeo da kuje plan bekstva.

*

Negde oko podne, Holidej je ujahao u Vejsajd Krik. Išao je bez žurbe,

razmišljajući o nastavku putovanja, mestima i krajevima koje je želeo da vidi. Naime, želeo je da svrati u hotel i pokupi svoje stvari, a zatim, ne čekajući diližansu, odjaše iz grada.

Kratko je uzdahnio pomislivši kako ovo viđenje sa starim prijateljem i nije ispalo naročito srećno. No, nadao se da će se sve srediti kad on bude daleko. Ret će se vratiti, a zatim će se on i Lina venčati i stari Silas više neće morati da brine za budućnost svog ranča.

Prolazeći pored zgrade zatvora, osvrnuo se oko sebe i tek tada zapazio da u gradu vlada čudan mir. Znao je da je u to doba dana na ulicama ima puno ljudi, jer su građani i ljudi sa okolnih rančeva dolazili da obave različite svakodnevne poslove. Naravno, tu bi se uvek našli i oni koji su dokoličili pred salunom, trgovinom, hotelom i drugim „zanimljivim“ mestima.

Sada su na ulici bila dva starca koja su se odmarala u hladu ispred sudnice i dve žene koje su nešto tiho razgovarale. Pogledavši ka salunu, ugledao je na tremu tri čoveka koja nisu ulazila unutra, jer su vrata bila zatvorena.

Prolazeći pored zgrade zatvora, Holidej uspori što je više mogao. Istog trena, vrata su se otvorila i na njima se pojavio Lob Tomliso, glave obmotane zavojem. Dok je zastao i odmah zaključio da se u gradu nešto desilo i da su, po svoj prilici, događaji počeli u salunu.

Šerif Elgar je tmurnog i ozbiljnog lica išao za Tomlisonom i nešto mu tiho govorio. Čim je ugledao Holideja,

klimnuo je glavom i dodirnuo rukom obod šešira. Pošto mu je uzvratio pozdrav, Dok stade i upita:

– Šta se desilo?

– Mnogo toga, a vaš prijatelj Baldan je u centru svega – odvrati šerif jetko. – Nameravate li i vi da se umešate?

Halidej se namršti i iskusnim pogledom odmeri Freda Elgara. Odmah mu je bilo jasno da je čuvar zakona strašno nervozan i nezadovoljan i da želi na nekom da se iskali.

– Ne, nemam nameru – odgovorio je mirno. – Pošao sam iz grada, šerife, ali sam prethodno hteo da se vidim sa Retom. Gde je on?

– Otišao je da do smrti iskrvari negde van grada – odbrusio je Elgar. – Hoćete li da znate šta je ostavio iza sebe?

Holidej pogleda u Loba Tomlisona čije se lice bolno grčilo. Ovaj saže glavu i odvrati promuklim, tužnim glasom:

– Kovanovi ljudi zaposeli su salun i tu u zasedi sačekali Reta i kauboje. Došlo je do krvavog obračuna i u opštoj pucnjavi petorica su poginula, a dvojica drugih, uključujući i Reta, teško ranjeno.

Dok se ispravi u sedlu osećajući kako ga obuzima zebnja.

– Hoće li Ret preživeti?

Lob slegnu ramenima.

– To je teško reći, mister Holideje. Naletio je na kišu kuršuma, samo da znate. U stvari, trojica njegovih su oboreni iz sedla još pre nego što je bilo ko mogao nešto da učini i spreči krvoproliće. Onda je Ret jurnuo unutra... Ne znam kako je uspeo da uđe,

ali kada sam ja istrčao iz saluna, Kameron Denis i Tabard su već bili mrtvi. Onda su Hit, Kovan i Durant pobjegli ostavljajući ga teško ranjenog.

Holidej zagriže usnu tako snažno da je u trenutku osetio jak bol. Očekivao je nešto slično, ali baš tako... Bio je strašno ljut zbog svega što je čuo, a ruka mu se mahinalno spustila na dršku revolvera.

No, Elgar je došao do ivice trotoara i nastavio jetkim glasom:

– Naravno, ovo je samo jedna strana ovog događaja, Holideje. U pitanju je bila klopka postavljena za Baldana i on je dobio što je zaslužio. Pre nego što je izdahnuo, jedan od njegovih ljudi mi je rekao da ste juče imali okršaj u preriji. Ako je to tačno, Baldan je trebalo da dođe i sve mi kaže. Neka me nosi vrag ako...

– Tomlison reče da je Ret ujahao u zasedu, Elgare – prekide ga Dok bez oklevanja. – Bilo bi bolje da se zadržimo na tome, dok ne saznamo sve detalje.

Taman kada je šerif hteo žustro da uzvрати, ponovo se ubacio pričljivi Tomlison.

– Moj salon je skoro uništen, ali ja ipak ne osuđujem Baldana. Kada bi i na mene neko pucao bez upozorenja, sigurno ne bih čekao i pitao šta se događa. Nego, bolje će biti da krenem tamo i vidim šta se može učiniti – dodao je i nesigurnim korakom se uputio prema salunu.

Holidej je okrznuo šerifa kratkim pogledom, lagano se okrenuo i pterao konja prema salunu. Dok je sjahao i privezao životinju, Lob i šerif stigli su i zastali pored zatvorenih

vrata. Tomlisonu je trebalo dosta vremena da otvori salon i uđe unutra. Holidej je ostao na trotoaru i posmatrao grupu građana koja je izašla iz trgovine na suprotnoj strani ulice. Po izrazu njihovih lica odmah je shvatio da je događaj toga dana bio jedan od najgorih koji su doživeli u poslednje vreme.

Duboko je uzdahnio i teškim korakom ušao unutra. U prostoriji je zatekao doktora koji je završao pregled petorice stradalih koji su ležali na stolovima. Cela sala bila je u neredu, stolice pobacane svuda okolo, police srušene, a stakla i razbijenih flaša bilo je na sve strane. Veliko ogledalo pored naherenih polica bilo je razbijeno, a šank poprskan krvlju.

Tišina u samoj prostoriji bila je mučna, gotovo jeziva.

Elgar je promrmljao nešto sebi u bradu i upitao:

– Ima li za nekog od ovih bilo kakve šanse, doktore?

Čovek plavih očiju i svetle uredne brade odmahnu glavom.

– Ne, svi su mrtvi. Želiš li da organizujem sahranu za njih, Frede?

– Ne, doktore, vi imate isuviše svog posla. Ja ću to nekako srediti. Vama hvala za sve što ste do sada učinili.

Čovek lagano zatvori crnu kožnu torbu.

– Njima nisam pomogao jer za tako nešto nije ni bilo šanse. Kakva šteta... toliki životi... Šta se tu u stvari desilo, Frede?

Elgar ljutito stisnu usne i Holidej zaključio da se šerif jedva uzdržava.

– Doneli su mi u grad prerijski rat, eto šta se desilo, doktore – odvratio

je gnevno. – Budale su uzele zakon u svoje ruke, pošto su prethodno napravili zbrku u preriji.

– Zbrku? – dobaci Holidej cinično, po prvi put progovorivši od kada je ušao u salun. Među poginulima prepoznao je trojicu ljudi sa kojima je još juče jahao, a dvojicu bandita poznavao je još od sukoba u gradu. Naravno, nije mogao reći da mu je žao zbog njih, ali kauboiji....

– Zbrku, nego šta – ponovi Elgar prkosno. – Uostalom, šta vi ovde radite, Holideje? Verovatno hoćete da napravite još veći kaos?

Dok je ćutke odmerio šerifa razmišljajući na koji način da mu uzvрати. U tom trenutku prišao im je Lob Tomlison noseći bocu i dve čaše.

– Vratio sam se u grad s namerom da odmah krenem na put i odem odavde, šerife – kazao je mirno. – Što se tiče jučerašnjeg okršaja, smatram da je Baldan pravilno postupio kada je pošao stopama kradljivaca stoke, što je u skladu sa nepisanim prerijskim zakonima Divljem zapada. Kada ih je sustigao, napao ih je i likvidirao koga je mogao, a ostale poterao u bekstvo. Posle toga smo sakupili Rendelovu stoku i vratili je vlasniku. Mislim da je to u redu.

– A posle toga je Baldan dojahao u moj grad jureći Kovana i tražeći kavgu. Meni se uopšte nije obratio.

– To je njegov način – dobacio je Dok mirno.

Šerifovo lice se zacrvene od besa.

– Tačno tako, to je njegov način. Čim se nešto desi, on zaboravi na zakon i uzme stvar u svoje ruke.

On je...

– I juče su stradala dva kauboja sa Rendelovog ranča, šerife – prekinuo ga je Dok. – Ret je znao da su to bili poštteni ljudi koji su radili svoj posao i smatrao je da ljudi odgovorni za njihovu smrt treba da iskuse kaznu.

– Da, kaznu na njegov način! – grmnuo je čuvar zakona približavajući se Holideju. No, Dok je mirno sedeo na svom mestu kao da ga se Elgarov bes ništa ne tiče.

– Lakše, šerife – opomenuo ga je ozbiljno i odlučno. – Ne volim takav ton u razgovoru sa mnom. Retovo ponašanje je velikim delom ispravno i vi to dobro znate. Naravno, on nije bezgrešan i u određenom trenutku je preterao, ali...

– Imao je šansu da mi se obrati, Holideje! Prošao je pored moje kancelarije i nije me čak ni upozorio! Sve je bilo mirno, tako da nisam ni sanjao da su Kovan i njegovi ljudi u gradu.

– Da, ali... vrata saluna bila su zatvorena i neko je mogao da se zapita zbog čega... – progundao je Tomlison.

Elgar se besno okrete prema njemu.

– Još nije bilo ni devet kada su Ret i njegovi ljudi došli u grad, Lob!

– Jeste, ali držali su revolvere u rukama. Ret Baldan nikada tako nije dolazio u grad, osim ako nije predviđao neku gužvu. Sve ovo moglo se izbeći samo da je neko imao oči u glavi...

– Zaveži, dođavola! – prasnuo je Fred Elgar i gurnuo Tomlisona prema šanku. Bio je crven u licu i gnevno stiskao pesnice.

Posmatrajući ga, Lob Tomlison shvati da je prešao sve granice i da mora da se zaustavi.

Neko vreme vladala je neprijatna tišina, a onda se šerif okrete prema Holideju.

– Ostalo je lako pogoditi, mister. Naime, vaš prijatelj je odjurio za Kovanom, Durantom i Hitom. Nije verovatno da će ih stići sa dva kuršuma u sebi, a ako mu to i uspe, ne verujem da će bilo šta moći da učini. Ja formiram poteru i uskoro polazim za banditima. Ako usput sretnem Reta Baldana, uhapsiću ga zbog nepoštovanja zakona i narušavanja reda i mira, bez obzira na podršku koju mu mnoge budale u ovom gradu otvoreno iskazuju! Ja se staram o redu i miru i ni po koju cenu neću dozvoliti da me neko gura u stranu!

Dok ustade, napravi nakoliko koraka i laktovima se nasloni na šank. Razmišljao je o svemu što je čuo i zabrinuto gledao niz ulicu.

Onda mu je Tomlison prišao sasvim blizu i zbunjeno se nakašljao.

– Mister Holideje – dobaci pošto mu je privukao pažnju – da sam na vašem mestu, ja bih pošao da potražim Reta. Prijatelj vam je teško ranjen i ne verujem... Znate, ja sam pokušao da ga zaustavim, ali nije hteo ni da čuje.

Holidej klimnu glavom i u nekoliko koraka se nađe pored Freda Elgara.

– Možemo li na trenutak da razgovaramo u četiri oka, šerife?

Ovaj ga sumnjičavo odmeri.

– Šta hoćete, mister? Ja ne pravim kompromise ni sa kim!

Dok se nasloni na drugi kraj šanka i lagano odbi dim.

– Ovaj razgovor je za vaše dobro – dobacio je mirnim pouzdanim glasom.

Ton i stav ovog neobičnog čoveka ipak su učinili svoje; šerifovo lice odjednom je smekšalo i on odvrati mnogo tiše.

– U redu. Samo, znajte da nemam mnogo vremena. Predstoji mi toliko posla...

Dok ga hladno odmeri.

– Bez obzira na Retove greške, ipak se ne slažem da ga uhapsite. Za ostale me nije briga i obećavam da ću vam pomoći.

Šerif ga zapanjeno pogleda. Nije mogao da shvati da neko razgovara s njim na taj način. Bio je potpuno zatečen i u trenutku nije pronašao pravu reč kojom bi uzvratio. To je iskoristio Dok i nastavio:

– Vi ste već stvorili određenu sliku o meni, ali sam ubeđen da grešite. Nisam nikakav avanturista niti čovek koji traži nevolje. Naprotiv, uvek kada za to postoji mogućnost držim se reda i zakona, što je veoma bitno.

Elgar iskolači oči.

– Vi? Poznati revolveraš i pustolov?

– Pa... za takvu „reputaciju“ sam najmanje zaslužan, verujte mi. Nego, da li ste nekada čuli za šerifa Vajata Erpa i čuveni obračun kod „OK koral“?

Elgar ćutke klimnu glavom.

– Dakle, vidite, to je to. Ja sam bio prvi partner Vajata Erpa i sa njim omirisao dosta baruta. Dok smo se borili sa raznim banditima svašta

smo doživeli, a stotine kuršuma nam je proletelo pored glava. Dakle, ja sam prvenstveno čovek reda i zakona. Ako mi ne verujete, imate telegraf i slobodno proverite svaku reč.

Šerif je bio zbunjen.

– Oh...sećam se „OK koral“. Dvojica protiv cele Klintonove bande. Da, bio je tu Vajat Erp i još jedan čovek...

– ... koji je imao ime i prezime i zvao se Džonatan Holidej – dopuni ga Dok. – Naravno, tada se za njega još nije znalo, ali kasnije... ljudi su ispleli različite priče, malo dodavali, a njegovi protivnici napravili od njega hladnokrvnog revolveraša. U tim preteranim pričama ima samo deo istine, šerife.

Fred Elgar je ćutao i ozbiljno posmatrao čoveka koji mu je, kada ga je bolje pogledao, delovao inteligentno i razborito.

– Pa... šta sada predlažete? – upitao je najzad.

– Predlažem da me pustite da se postaram za Reta, a vi pođete u poteru za onom trojicom. Kada nađem svog ranjenog prijatelja, vratiću ga na Rendelov ranč.

Šerif je zažmirio grčevito stiskajući šake i Dok je znao da se koleba.

– Ne znam, Holideje. Ali, vi kao da privlačite nevolje. Čim ste došli u grad upali ste u tuču, a onda učestvovali u prerijskom ratu.

– Ali, nisam ja počeo taj rat! Uostalom, koliko sam čuo, Durant i Kovan su ucenjeni razbojnici i vaša prva obaveza koju nalaže zakon bila bi da ih gonite i uhvatite, a ne da vodite brigu o Retu Baldanu. Kada ga

budem pronašao, odvešću ga na bezbedno mesto i više se neće mešati ni u šta. Posle toga, mogu vam pružiti svu pomoć koju kao šerif zatražite.

Elgar duboko uzdahnu; zatim se osvrnuo i pogledao niz šank, gde su, na donjem kraju, stajali Tomlison i doktor Horbes i razgovarali sa nekoliko novodošlih građana.

– Još nisam sasvim siguran u vas, samo da znate – kazao je najzad, pošto je povukao dobar gutljaj. – No, šta drugo mogu da uradim? Po onome što sam do sada čuo, znam da ste hrabri i vešti na oružju. A kada dođem u sukob sa Kovanom i Durantom, trebaće mi dobri i sposobni ljudi.

– Treba da znate da će se ta dvojica boriti do poslednje kapi krvi. Njima je svejedno da li će poginuti od metka ili će biti obešeni.

Šerif klimnu glavom.

– Tačno – složio se kratko. Sada je izgledao manje neodlučan i nesiguran. – A šta vi nameravate?

– Da odem i potražim Reta.

– Kovan, Durant i Hit otišli su brdskim prevojem ka Rendelovom ranču. Moja pretpostavka je da će se skloniti negde iza Hatavejevog poseda. To je krševit i nepristupačan teren, a već dva puta uspeli su da mi umaknu baš u tim krajevima. Pretpostavljam da imaju neko prigodno skrovište, ali nikada nisam uspeo da ga pronađem.

Dok je neko vreme zamišljeno ćutao.

– A šta vi mislite o Hatavejevima, Elgare? Zar oni ne bi mogli znati gde je to mesto pogodno za skrivanje?

– Ti prepredenjadi sigurno znaju ono što nas interesuje, ali u pitanju je običan šljam, verujte mi, Holideje. To su lopovi najgore vrste koji ne mare ni za koga osim za sebe.

Dok izvadi kolt sa drškom od slo-novače pažljivo proverivši da li je na-punjen.

– Ja onda ne bih čekao na vas, šerife. Kako bi bilo da ugovorimo mesto sastanka?

Elgar malo razmisli, a onda reče:

– Južno od kuće Hatavejevih nalazi se mali kanjon koga zovu Vrata smr-ti. Da se nađemo tamo sutra ujutru? Ako ne možete da pronađete kanjon, sigurno ćete videti moje tragove. U redu?

– Slažem se. Onda, do skorog viđe-nja!

– I ne zaboravite da ja vodim glavnu reč, Holideje!

Dok samo klimnu glavom i izađe bez reči. Lagano je uzjahao konja i vratio se putem kojim je i došao. Ma šta da je pre toga nameravao, sada to nije dolazilo u obzir. Za trenutak je morao da zaboravi na svoja oseća-nja, Linu Rendel i sve odluke koje je jutros doneo.

Sada mu je bilo najvažnije da nađe svog nepromišljenog prijatelja koji je bio teško ranjen i kome je trebala po-moć. Kada njega izvuče iz opasnosti, održaće reč koju je dao šerifu Elgaru i poći u potragu za ubicama.

*

Jahanje po okolnim brdima nije dalo nikakvog rezultata; naime, Holidej nije video nikoga niti naišao na bilo kakav trag koji bi mu ukazao kuda

se uputio Ret Baldan. Ipak, još neko vreme je jahao na zapad, a onda okrenuo ka istoku. Konačno je na desnoj obali jednog potoka koji je presecao ravnicu naišao na tragove trojice konjanika, ali ništa nije kazi-valo da se baš radi o Retu. Budući da je bio samo pet milja udaljen od Rendelovog ranča, zaključio je da bi bilo najbolje da se vrati tamo i pro-veri situaciju, pa tek onda se uputi prema Hatavejevom imanju.

Čim je ujahao u dvorište, pred njega je istrčao Džok Saloran.

– Ret je na samrti, mister Holideje! – dobacio mu je ozbiljnim, zabrinutim glasom. – Eno, uneli smo ga u spa-vaonicu!

Dok nabra obrve i požuri prema zgradi. Tamo se na vratima gotovo sudario sa starim Silasom. Ugledavši ga, rančeroovo lice sinu. Odmah zatim, on glasno uzdahnu i dodade uzdrhta-lim glasom:

– Ne možemo da ga vratimo k sve-sti, Holideje. Poslali smo po doktora Horbesa, ali on se još nije pojavio. Šta se desilo u gradu? Niko od ljudi se nije vratio!

U tom trenu na vratima se pojavila Lina i preko stričevog ramena osmo-trila Holideja, No, pre nego što je uspela nešto da kaže ili učini, Dok odvrati:

– Došlo je do velikog okršaja, Sila-se. Ret je naleteo na Kovanovu zase-du. U stvari, prokleti banditi su zapu-cali čim su ih ugledali. I pre nego što je bilo ko mogao nešto da preduzme, tri vaša čoveka su bila mrtva. Onda je Ret uleteo u salun i likvidirao Ta-barda i Kameronu. Tom prilikom je

ranjen, ali je ipak pošao za Kovanom, Hitom i Durantom koji su uspeli da pobegnu.

Lice Silasa Rendela bilo je bledo kao kreč.

– Znači tako... – promucalo je s gorčinom. – Izgubili smo trojicu ljudi, Ret je teško ranjen, a ubice su odmaglile. Situacija je jako loša i mi smo na gubitku...

Lina je prišla bliže stricu i stavila mu ruku na rame. Holidej je ćutke prošao pored njih i ušao u spavaonicu. Čučnuo je pored kreveta, osmotrio sive, ukočene crte Retovog lica i oslušnuo njegovo krkljavo disanje. Pošto je mnogo puta bio u prilici da vidi teško ranjene ljude, iz iskustva je znao da njegov prijatelj nema mnogo šansi. Ipak, za njega samog je najgora od svega bila pomisao da ne može ništa da učini kako bi mu pomogao.

Začuo je šum koraka iza sebe i brzo se uspravio. Pred njim je stajala Lina, suznih očiju, bleđa, dok su joj usne vidno podrhtavale.

– Ostanite pored njega dok lekar ne dođe, gospođice Rendel – kazao joj je kratko.

– Neću ga napuštati – kazala je jedva čujno. – Stalno ću biti tu. Samo... šta sada da radimo?

– Ovde ništa – dobacio je Dok kratko i požurio do Silasa koji ga je čekao napolju. Tu se već sakupila grupa kauboja kojima se kratko javio i dobacio:

– Kovan, Hit i Durant pobegli su prema Hatavejevom ranču. Šerif Elgar je formirao poteru koja će krenuti za njima, tako da ni jedan od vas

ne treba da rizikuje život. Ret će se možda izvući, a možda i neće... Znam kako vam je, ali sam isto tako siguran da bi on želeo da ostanete ovde i čuvate ranč.

– Hoćete li se vi pridružiti poteri? – upita Džok Saloran.

– Hoću. Ret mi je bio prijatelj.

– I meni takođe. Zato ću poći sa vama, mister.

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Ne, ja ću poći sam. Ti ostavi ovde i uradi ono što bi i sam Ret učinio, Džok. Postavi ljude za odbranu, jer ako poteramo hulje iz brda lako se može desiti da se upute baš ovamo.

Rekavši to, Holidej se vinu u sedlo. Kauboji počеше polako da se okupljaju oko Salorana, očekujući da im izda određena uputstva. Osvrnuvši se da proveriti nije li Lina slučajno izašla, Silas Rendel priđe Holidejevom konju i reče:

– Mislim da bi trebalo da znate jednu stvar, mister.

Dok ga zbunjeno odmeri.

– A to je?

– Pa... tiče se Line i Reta. Pre ove pucnjave rekla mi je da je odlučila da raskine veridbu. Ne znam šta se sa njom desilo, ali otkako ste vi došli, ta devojka se potpuno promenila. Sada, pošto je Ret u ovakvom stanju, ona ne može nazad.

Holidej je bio zatečen.

– Da, razumem vas u potpunosti, Silase. Ipak, ona je dala obećanje i tako neka ostane, bez obzira da li će se Ret izvući. Ja nisam kradljivac žena, a pogotovu ne žena svojih prijatelja. Recite joj to, da ne bude u zabludi.

Rančer zbunjeno ustuknu shvativši da je opet napravio zbrku. U stvari, nameravao je da kaže Holideju da bude oprezan i da njegov život za Linu znači mnogo i da treba da se čuva zbog svih njih. No, sada nije bilo vremena za ispravke. Samo je otpozdravio Holideju i laganim teškim korakom krenuo ka spavaonici.

Ali, Lina je već bila na vratima. Uplašenim pogledom je ispratila Doka koji se već udaljavao i pogledala u svog strica.

– Otišao je u poteru za ubicama – odgovorio je rančer na pitanje koje joj je pročitao u očima.

Njoj zastade dah.

– Oh, ne! – uzviknula je.

– Pa to ne može biti!

On je nežno zagrli.

– Žao mi je, ali tu ništa ne mogu da izmenim, devojk. Događaji ponekad ne idu onako kako mi želimo. Otišao je za ubicama i ko zna da li će ostati živ. Mi tu ne možemo ništa. Ako se i vrati, sigurno će otići i ti to moraš da prihvatiš.

Ona ga pogleda očima punim bola.

– Ali zašto ga ne zaustaviš, striče? Iz toga ne može proisteći ništa dobro! Zašto je potrebno da ide kada će ih šerif pronaći i pohapsiti?

Silas Rendel je ćutao i mirno gledao za konjanikom. U trenu je shvatio mnogo toga i bez obzira što su događaji oko njega bili puni tuge, on se za tren nasmeši. Naime, bilo mu je jasno da je Dok Holidej izuzetan čovek i da u svom životu sigurno neće imati prilike da upozna još jednog takvog.

Zato je još jače prigrlio devojk koja je jecala i poveo je u spavaonicu.

– Tvoje mesto je sada pored Reta – kazao je tiho. – Usredsredi se sada na to, Lina, bez obzira koliko te boli.

Ona je tromim korakom prišla postelji i zagledala se u lice čoveka kome je obećala sebe, čoveka za koga je ranije verovala da joj znači sve na svetu. Sada je znala da je grešila, ali šta je mogla da učini? Čovek koga je stvarno želela upravo se udaljavao, odlazio je iz njenog života i bilo je pitanje da li će ga uopšte ponovo videti.

Pri pomisli na to, gorko je zajecala.

*

Zadihan od napornog jahanja, Dok je sedeo na konju ispred neuredne brvnare i osluškivao pijano pevanje koje je iznutra dopiralo. Video je nekoliko praznih boca viskija koje su razbacane ležale na verandi i sve mu je bilo jasno. Malo dalje, jedan mršavi pas pokušavao je oglođe neku staru kost, uopšte ne obraćajući pažnju na njega.

– Hej, vi, unutra! – pozvao je glasno. – Izadite!

Pevanje se utišalo, ali se posle toga začulo ljutito gundanje praćeno ponekom psovkom. Ipak, on je strpljivo čekao; posle dva-tri minuta vrata su se otvorila i na pragu se pojavio sredovečan čovek izboranog lica i neuredne brade.

– Ko si ti? – promumlao je nervozno.

– Ja sam Džonatan Holidej, prijatelj Reta Baldana. Tražim trojicu ljudi koji se zovu Kovan, Durant i Hit.

Čovek se za trenutak namrštio, a zatim mu oči zlokobno blesnuše.

– Baš tako? – pitao je promuklo.

U unutrašnjosti kuće začula se neka lupa, a odmah zatim još dve neuredne, nešto mlađe prilike izviriše iza starog.

– Imamo posetu, oče? – upitao je niži.

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno. Posmatrao ih je nekoliko trenutaka, a onda upitao:

– Vi ste Hatavejevi?

Stari se glupo isceri.

– Da, Holideje, ja sam Ben Hatavej, a ti si na mom imanju.

– Baš nezgodno – odvrati Dok mirno, držeći ruke na jabuci sedla.

– Holidej? – dobaci onaj viši i mršaviji. – Kako se taj našao ovde, tata?

Ben odmahnu rukom.

– Ne znam, Sete. I nije me briga, ukoliko se što pre izgubi odavde. Nikada mi se nije svidao smrad nepoznatih došljaka.

Holidej nije reagovao. Samo je ispod oka osmotrio okolinu tražeći trećeg sina. Naime, sećao se da mu je Ret pričao ovoj porodici kada su se dan ranije vraćali iz okršaja sa Kovanovom bandom. Neprijatni, nepristupačni i prilično divlji kazao mu je tada. No, to ga nije plašilo, pošto je i ranije imao posla sa sličnom sortom.

– Kovan je i ranije koristio vaš ranč – kazao je mirno. – To je učinio i sada, kada je teško ranio mog prijatelja i ja ću učiniti sve da ga nađem. Svratio sam ovamo zato što mislim da znate gde je njegovo skrovište. To ćete mi sada reći.

Ban Hatavej prasnu u glasan smeh. Zatim je odgurnuo sina, nekako se

doteturao do ivice verande i uhvatio se za stub.

– To je vrlo drzak način razgovora za jednog došljaka, Holideje. Tražiš li kavgu s nama?

– Tražim obaveštenje – odvratio je Dok kratko.

– Mister, bilo bi bolje da se izgubiš što je moguće pre. Mi smo poznati po tome što ne volimo došljake, a pogotovo ne one koji su drski poput tebe.

– Najbolje će biti da ga opkolimo i skinemo s konja, tata – dobaci onaj niži. – Šteta što i Rod nije tu, pa da uživanje bude potpuno.

Holidej je uhvatio njihove poglede. Video je kada su jedan drugome dali znak za napad. To mu je odgovaralo pošto se i sam žurio.

Već sledećeg trenutka, dva hica su zapraštala između očevih nogu, treći je okrznuo Seta po prstima, dok je četvrti zagolicao drugog sina po ramenu. Sva tri čoveka ukočila su se u pokretu i preplašeno zurila u stranca koji je mirno sedeo na konju i posmatrao ih kao da se ništa nije desilo.

– Ja... šta... ovo je bilo dobro, Holideje – dobaci Ben Hatavej iskezivši se.

– Možemo i ponoviti, drugar.

– Ne, zaista nije potrebno! Hm... danas si nas nadigrao, čoveče. Dakle, rekao si Kovan?

– Tačno tako. Biću ti veoma zahvalan, Hataveje.

Čovek ga zbunjeno pogleda i promuca:

– Tamo ispred nas su planine Bol, vidiš li? S jednog na drugi kraj ih možeš proći za dan, veruj mi. Hm... nikada neću razumeti kako ga Elgar

nije mogao naći... Dakle, ja bih pošao do južnog kraja, jahao do dve velikih stena koje se nalze sa obe strane puta, a onda nastavio pešice. Kovan može sa osmatračnice da skine svakoga ko dolazi.

Dok zadovoljno klimnu glavom.

– Hvala i ne zamerite zbog ovoga. Inače nemam običaj da od ljudi pravim sebi neprijatelje.

Ben Hatavej slegnu ramenima.

– Ovde nisi stvorio neprijatelje. Idi svojim putem, Holideje.

Dok obode konja i krenu prema planinama. Kada se malo udaljio, još jednom je razmislio o Hatavejevim rečima. Nadao se da je šerif Elgar našao trag ubica pošto bi im to uštedelo dosta vremena. Zato je poterao konja u trk..

Jahao je celo posle podne i u sumrak stigao do potoka. Tu nije bilo ni šerifa, ni potere, niti bilo kakvog znaka da su tuda prošli ljudi. Ipak, lagano je sjahao izvadio ćebe iz bisinga i opružio se.

Za trenutak je sklopio oči i pokušao da se odmori.

Ali, to mu nikako nije polazilo za rukom. Čim bi sklopio oči, pred sobom bi video Reta, suzne oči Line Rendel i setio se poslednjih reči njenog strica.

*

– Planina Bol? – ponovio je Fred Elgar mršteći se. Ljudi iz potere sedeli su na konjima iza njega i nazirali se samo kao nepomične noćne senke u mraku.

Okolo njih je lebdela tišina prerije prekidana uobičajenim noćnim šumovima.

– Tako je rekao Ben Hatavej – dođi Holidej kratko.

Šerif ga sumnjičavo odmeri.

– Išli ste da razgovarate sa njim?

– Da. U početku su nam se mišljenja razilazila, ali kasnije smo se sporazumeli. Ne verujem da me je slagao.

Čuvar zakona je umorno uzdahnuo. Dugo jahanje od grada učinilo je svoje: sada ga je sve bolelo, a ramena su mu umorno klonula.

– Ti nevaljalci slagali bi za čašicu pića, mada... I ja sam ranije naslućivao da se taj prokletnik sakriva na planini Bol. Pretresao sam taj predeo nekoliko puta i nisam nikada naišao na tragove. Doduše, moram priznati da ima bar desetak raznih puteva kojima se može pobeći.

– Koliko je daleko ta oblast?

– Tri do četiri časa jahanja.

– U redu – odvrati Holidej mirno.

– Zato bi bilo najbolje da se ovde odmorimo i krenemo pre zore, tako da ujutro već stignemo do planine.

Edgar se bez pogovora složi.

– Milsim da je to u redu – odvrati i odmah se okrete kako bi izdao ljudima potrebna uputstva. Posle pola sata, u malom logoru vladala je tišina. Umorni ljudi su spavali pošto su zamor i svež noćni vazduh učinili svoje.

Šerif je prostro ćebe nedaleko od Holideja; neko vreme se nervozno vrpeljio i osluškivao tihi razgovor ljudi. Živnuo je videvši da je Holidej zapalio cigaru i brzo upitao:

– Ne spavate?

– Još ne – odvrati Dok kratko. – Nego, možeš li mi bolje objasniti gde se tačno nalazi ta planina, Elgare?

– Tačno napred, prema granici. U stvari, kada se stigne do kraja ravnice, naiđe se na brda. Najveće od njih je planina Bol.

– Ah, tako... Ben Hatavej je rekao da se u nju može ući sa dve strane, takozvanim severnim i južnim putem.

– Mi ćemo ući sa severa i poterati ih tako da će morati da prođu kroz jedan kanjon na jugu. Ako tamo postavimo nekoga da ih sačeka u zasedi, biće veoma lako.

Dva čoveka ćutke su se gledala međusobno se procenjujući. Između njih je postojalo neko međusobno razumevanje, čak i vrsta poštovanja. Nisu nastavili razgovor, već su se prepustili svojim mislima. Kada je napokon začuo šerifovo ravnomerno disanje i Dok je zatvorio oči.

No, ipak nije mogao da zaspi. Ležao je, osluškivao i puštao da časovi prolaze...

Sati su prolazili i negde oko ponoći, Holidej je ustao i nečujno osedlao svoga konja. Nekoliko trenutaka posmatrao je usnulog šerifa Elgara, a onda poveo konja uz obalu potoka i uzjahao ga tek kada se udaljio od logora nekih stotinak metara.

Zatim je pustio da životinja sama odabere put ka jugu.

Noćni vazduh je bio hladan i u ravnicima se nije ništa micalo. Kada su se na istoku pojavili prvi znaci dolazećeg dana, on je već bio blizu brda koje su Hatavej i Elgar pomenuli. Gledajući ispred sebe, osmatrao je kako iz

tame noći izranja i postaje sve vidljivija tamna gromada planine Bol. Ona se dizala jedno stotinak metara više od ostalih brda i bila zaista dominirajuća u celom kraju.

Zastao je došavši do prvog uspona, napojio konja i pustio da se malo odmori. Onda ga je poterao uz padinu i nastavio da se penje, sve dok nije stigao u visinu nižih brda. Ovoga puta nije želeo da se odmara, već je bez zaustavljanja pošao ka jednoj dugačkoj dolji. Nastavio je „dobrim“ tempom i stigao gotovo do kraja uvale u trenutku kada su se prvi zraci sunca pojavili iza brdskih vrhova.

Bio je siguran da će se naći na putu Kovanu, Durantu i Hitu kada ih šerif Elgar protera iz njihovog skrovišta.

*

Dva časa pre zore Hari Friman je probudio šerifa Elgara. Ostali su već sedlali svoje konje, a dvojica ljudi pripremala je kafu na vatri.

Čim je Elgar otvorio oči, Friman je rekao:

– Vreme je da pođemo, Frede.

Šerif ga je nekoliko trenutaka pospano posmatrao, a kada je shvatio gde je, klimnuo je glavom i bez reči ustao.

– Koliko je sati, Hari? – zapitao je

– Koliko mogu da procenim, sada je oko tri. Rekao si da bi za izlazak sunca mogli da stignemo do planine Bol.

Elgar je klimnuo glavom i još jednom protrljao oči. Zatim je otišao do potoka i umio se.

– Holidej je otišao, je li? – upitao je vraćajući se.

Friman klimnu glavom i nabra čelo. Naime, odmah čim se podigao primetio je da nedostaje Holidejev konj.

– Pretpostavljao sam da će otići – promrmlja Elgar dok se posluživao kafom. – Ali dobro, treba da se koncentrišemo na ono što nam predstoji.

Desetak minuta kasnije, bio je u sedlu kao i svi ljudi iz potere. Svi su ćutali i posmatrali ga sa nestrpljenjem.

– Dakle, važna stvar koju sam najavio je da komandu nad grupom predajem Frimanu. Vaš zadatak će biti da dođete u klanac blizu brda Bol i otuda poterate Kovana i njegovu bandu. Mislim da nećete imati mnogo muke; jašite na rastojanju, osmatrajte teren i ne žurite. Nemojte da se skrivate i šunjate, već naprotiv; pravite što veću buku. No, oružje neka vam bude spremno za slučaj da hulje požele da se bore. No, sumnjam da će uraditi tako nešto.

Ljudi su slušali, ali se na licima mnogih moglo pročitati nespokojstvo. Naime, Hariju Frimenu se nije moglo ništa prigovoriti jer je bio sposoban i vešt trgovac i hrabar čovek. No, mnogi su mislili da nije dovoljno iskusan da vodi poteru.

– Što se mene tiče – nastavi Elgar odlučno – idem da se nađem sa Dokom Holidejem i na južnom kraju lanca sačekam Kovana koji će sigurno tuda proći kada se bude uputio preko granice. Ako čujemo pucnjavu, dojahaćemo da vam pomognemo.

Elgar pogleda preko ravnice i izusti tihi kletvu. Pomisao na dugo jahanje

više ga je brinula nego pomisao na predstojeći okršaj.

– A sada mogu da pođem – rekao je kratko. – Hari, vi krenite prema severu i na polovini puta se odmorite otprilike jedan čas, kako bi mogli da stignete nešto posle izlaska sunca. Ja odlazim. Držite se uputstava i sve će biti u redu.

Hari Frimen ozbiljno klimnu glavom i uzdahnu; brinuo je što je morao da se prihvati odgovornosti za celu grupu. No, znao je da ništa ne može odvratiti Freda Elgara od već jednom donete odluke. Pogledom je ispratio šerifa koji se uputio obalom potoka i okrenuo glavu tek kada se njegova silueta izgubila među drvećem.

Onda je komandovao pokret i ljudi pođoše.

*

Gušter je kliznuo niz glatku stenu i zastao pored Holidejeve ruke. Kada je digao glavu prema čoveku, sunčev sjaj je blesnuo na njegovim rožastim leđima. Holidej se nije ni pomakao, jer je iza stena koje su se nalazile iza njega čuo neki šum. Gušter je malo okrenuo glavu procenjujući situaciju, a kada se nije desilo ništa što bi ga ugrozilo, šmugnuo je u senku kamena. Nekoliko sitnih kamenčića pomerilo mu se pod nogama i otkotrljalo do dna klanca.

Dok obrisa znoj sa čela i pogleda napred; ispred njega je, potpuno ispunjen tamnom senkom, zjapio otvor klanca. Okolo se ništa nije micalo, osim što je slab povetarac dizao spirale providne prašine.

Malo zatim, Holidej opet začu slab šum. Lagano se osvrnuo, izvukao kolt i uperio ga u pravcu odakle je šum dolazio. Čekao je bez pokreta i prošlo je gotovo pet minuta pre nego što se uverio da gore ima nekoga, odnosno, da je taj nepoznati isto tako obazriv kao i on sam. Ruka mu je čvršće stisnula dršku kolta kada je senka izronila iz stene: odmah zatim pojavio se i obod šešira ispod koga su gledale simpatične prodorne oči Freda Elgara.

Holidej u poslednjem trenutku vrati kolt u futrolu.

– Zar hoćete da izvršite samoubištvo, Elgare?

Šerif samo klimnu glavom i ne reče ni reč. Njegov pogled kliznuo je do ulaza u klanac.

– Možete doći ovamo dole – dobaci mu Holidej. – Iako mislim da okolo nema nikoga, ipak je bolje da se držite zaklona.

Fred Elgar je sačekao nekoliko trenutaka, a zatim se bukvalno srozao niz padinu vukući za sobom kamenčiće i prašinu. Sišavši do Doka, obrisao je znoj sa čela i kada mu je ovaj dao čuturicu, žudno ju je prineo ustima.

Tek kada je utolio žeđ, Fred Elgar je progovorio:

– Video sam da ste dole vezali konja, Holideje. Išli ste malo peške?

Dok klimnu glavom.

– U ovakvim situacijama bolje je biti oprezan.

Edgar ga ozbiljno osmotri, a onda ponovo skrenu pogled ka klancu. Njih dvojica su se nalazili samo petnaestak metara daleko od dve velike stene koje su razdvajale put.

– Da, mislim da ste u pravu – složio se kratko.

– Zar vi niste trebali da budete sa poterom, šerife? – upita Dok bez okolišenja.

– Mogu to oni i bez mene, Holideje. Glavni posao će se obaviti ovde, to znate i sami, zar ne? Pa zbog te činjenice ste i otišli usred noći!

Dok se nasmeši krajem usana.

– Kada bi potera trebalo da krene?

– Pa, sada je vreme.

– Šta nameravate, ako se suočimo sa Kovanom, Durantom i Hitom?

– Pružićemo im šansu da polože oružje, zar ne? Ako ne pristanu, pobićemo ih. Neće moći ni nazad ni napred.

– Boriće se na život i smrt – predložio mu je Dok.

– To je tačno.

Začutili su znajući šta im predstoji. Mada se ni jedan od njih nije bojao smrti, u tim trenucima čovek je morao da bude strahovito jak i ne izgubi prisustvo duha. Neko vreme vladala je tišina, a onda je sa drugog kraja klanca do njih dopro odjek konjskih kopita.

Elgar je odmah zauzeo položaj za borbu i očekivao. Pošto je topot postajao sve jasniji, on nervozno zagriže usnu i dobaci:

– Ja ću preći na drugu stranu. Ne pucajte dok ne opalim.

I taman kada se digao iz zaklona i kročio na čistinu, začuo se pucanj. Iako se munjevito izmakao, kuršum ga je ovlaš okrznuo po butini. Proklinjući i psujući, bacio se na zemlju.

I Dok je bio iznenađen, ali nije oklevao: ispalio je tri uzastopna metka

prema steni ispred njih kako bi omogućio Elgaru da se vrati u zaklon. Sada su znali da je jedan od bandita pošao napred, verovatno da proveri izlaz iz klanca. Ta činjenica učvrstila je Holideja u uverenju da je Kovan prepreden i veoma opasan protivnik.

Za to vreme šerif je uspeo da se dotetura do zaklona: mada je prilično krvarila, rana na butini je više ličila na ogrebotinu. Šerif je ljutito psujući otkinuo rukav košulje i spretno je povezao.

– Tamo nema nikoga, je li? – podmešljivo je dobacio Doku.

– Nije izgledalo da ima – odvratio je Holidej mirno, znajući da Elgarova ljutnja neće dugo trajati. Sada je već bolje poznavao šerifa i bilo mu je jasno da on nikada ne okrivljuje druge za svoje greške. Isto tako, bio je siguran da je šerif proveo dosta vremena osmatrajući teren, pre nego što je pošao da mu se pridruži u zaklonu.

– Dobro, dobro.... ali neće proći pored nas. Moraćemo da ih zadržimo, Holideje.

Dok nije ništa odgovorio; samo je sedeo priljubljen uz toplu stenu i posmatrao izlaz. Sada je topot kopita bio još mnogo jasniji i on zaključio da su u pitanju dva konjanika koji jure klancem. Onda se za tren osvrnuo oko sebe.

– Kako vaša noga, šerife? – upitao je ljubazno.

– Boli, ali ne mari. Kako bi drugačije i moglo biti? Ali, ne brinite za mene, usredsrediću se na to da nam lupeži ne promaknu.

Dok se promisekolji na svom stražarskom mestu, ne ispuštajući iz

ruku kolt, a iz vida izlaz iz klanca. Trenutak kasnije, pored stene su se pojavila dva konja i on je pažljivo nanišanio. No, senka u klancu bila je tolika da nije mogao baš najbolje da vidi. U istom času, bandit sa vrha brda odjednom se pojavio i oslanjajući se nogama na okomitu liticu, počeo je da sulja dole pokušavajući da ne padne.

Fred Elgar je resko dobacio:

– Taj je moj!

Odmah zatim je opalio dva puta; prvi metak pogodio je bandita u rame, a drugi je promašio.

– To je Hit! – promrljao je besno. – Prokletnik, uspeo je da se otkotrlja iza stene.

– Da, da... – dodade Holidej ljutito. – A Durant i Kovan povukli su se dublje u zaklon.

– Zabrljali smo – reče Elgar sa uzdahom. – Možda sada neće ni pokušati da prođu. Ali, dobro... moramo sačekati.

Još dok je on govorio, iza mesta gde su se ova dvojica sklonila, odjeknula je paljba. Verovatno iznenađeni, banditi su bili primorani da se okrenu i pripucaju na poteru koja im se približavala. Odjek pucnjava potresao je ceo klanac da bi se na kraju uz odjeke izgubio u daljini.

Kovan i Durant su se za tren povukli u zaklone, želeći da predahnu.

– Hite, jesi li živ? – povikao je Kovan ne znajući šta se desilo sa trećim banditom.

Umesto odgovora, ovaj potrča preko čistine: bio je samo dvadesetak stopa daleko od dna klanca i svojih prijatelja, bandita i ubica. Iako ranjen, kre-

tao se dosta brzo. Kada se već približio zaklonu, zapeo je za neki kamen i zateturao se. To je iskoristio Fred Elgar i pažljivo nanišanio.

Ovoga puta šerif nije promašio; četiri precizna hica ispaljena jedan za drugim pogodili su cilj i odbacili nesrećnog Hita daleko u stranu. Pokušavajući da se uhvati za nešto čvrsto, bandit je zamlatarao rukama, a onda skliznuo preko ivice i kao vreća pao na dno klanca.

Fred pljesnu rukama i pogleda Holideja koji je još uvek bio tih i nepomičan. Sada, kada ga je malo bolje upoznao, šerif je znao da Dok čeka svoju šansu.

Neko vreme su ćutali i čekali.

– Ako ih potera i dalje bude pritiskivala, moraće da rizikuju i probiju se pored nas – dobaci Elgar zamišljeno.
– Mislim da će probati onom drugom stranom.

Dok klimnu glavom pošto je tako nešto već ranije pomislio. Suprotna strana bila je načičkana stenama pogodnim za zaklon i obrasla gustim žbunjem. Bilo je, doduše, i nešto brišanog prostora, pa se nadao da će ih tu zadržati.

– Neće proći – kazao je kratko i rukom pozvao Elgara da ga sledi. Zatim su puzeći prešli poslednji deo padine sve do ravnog dna klanca. Bili su napeti, ali spremni. Preostalo im je da čekaju razvoj događaja i reaguju u pravom trenutku.

Uskoro se začula žustra pucnjava, što je značilo da se Kovan i Durant iz sve snage suprotstavljaju poteri. Tek tada je šerif shvatio da sve neće ići onako lako kako je poredvideo.

– Trebao sam ostati sa njima... – kazao je. – Ova dva lupeža su prave lisice i ako se pokaže i najmanja šansa, iskoristiće je i pobeći preko granice.

Dok je neko vreme ćutao, a onda ga zapitao:

– Postoji li do same granice i neki drugi put, Elgare?

– Da, ali to je sto milja kroz pustinju i ja sam siguran da Kovan i Durant nisu sposobni za tako nešto. U toj đavoljoj zemlji progutale bi ih peščane oluje, glad i žeđ.

– Dakle tako... To znači da će morati da se probiju ili pored potere ili pored nas.

– Ako prođu pored nas, stići će prvo do Hatavejevog, a onda do Rendelovog ranča i verovatno se uputiti u Vejsajd Krik. Znaju da im šanse da prođu ovuda nisu sjajne, međutim, još gore je da ostanu i sasvim sigurno poginu u klanu.

Hm.... bilo bi dobro da se pripremimo za žestok okršaj, Holideje.

Dok obrisa znoj sa čela.

– Ja sam spreman – odvratio je muklo i ponovo se okrenuo prema klanu, jer je paljba dostigla vrhunac. Vazduhom su plivali oblačići dima, a oštar miris baruta štipao je nozdrve.

Pažljivo su pratili šta se zbiva.

– Oh, bože, pa ono je Friman sa još dvojicom! – povikao je Elgar ugledavši trojicu članova potere koja su se otkrila i pojahala prema banditima. Iznerviran, podigao se iz zaklona, a odmah potom, pored glave mu je prozviždao kuršum i odbio se o stenu iza koje su se sakrivali on i Holidej.

Dok nije stigao bilo šta da kaže pošto je u tom momentu hrabri trgovac pogođen u nogu. Sva sreća, pratioci su mu bili toliko prisebni da povuku uzde njegovog konja i munjevito se udalje sa linije vatre.

Onda su oblaci prašine svima zaklonili vidik i paljba se za trenutak utišala.

– Oh, dobro je! Izvukli su se! – povikao je Elgar.

– Pa rekao sam im da se drže zaklona i budu van domašaja metaka! Ove ubice retko kome ostavljaju drugu šansu!

Holidej je ćutke napunio revolver i zatvorio magacin. Stena vrela od sunca grejala mu je desnu stranu tela što ga je na neki način umirivalo. Odjednom je osetio da je strašno žedan.

Onda je zavládala taišina koju je povremeno remetio poneki usamljeni pucanj. Vreme je sporo prolazilo, a napetost bivala sve veća. Šerif Elgar se neprestano vrpeljio, dok je Holidej iskoristio zatišje i sklonio se u hlad. Otpio je nekoliko gutljaja vode i posle dužeg nećkanja, ipak zapalio cigaru. I tek što je odbio prvi dim, Elgar uzviknu:

– Evo ih, dolaze obojica.

Tek što je to izgovorio, njihov zaklon je zasula kiša kuršuma. Meci su leteli na sve strane i dva prijatelja su se ukočila. Znali su šta sada sledi i bili potpuno pripravi. Činilo se da je prošla čitava večnost pre nego što se pucnjava utišala.

Onda su Dok i Elgar provirili iz zaklona sa revolverima u rukama i ugledali dvojicu bandita: Kovan je jurio prvi bezdušno šibajući svoga

konja, dok je Durant morao da jaše pored same suprotne padine da bi izbegao oblak prašine koji je njegov kompanjom ostavljao za sobom.

Čim se pojavio iz zaklona, Holidej se bacio na zemlju. Iz tog položaja sasvim dobro je video oba bandita. Onda je njegov kolt planuo, ali Durant je naglo skrenuo svog konja tako da je kuršum pogodio životinju i oborio je na zemlju. Elgar je potrčao pored njega pucajući iz pištolja i zaustavio se tek na sredini puta. Tek tada se bacio na tlo, jer je ispraznio magacin, pa je plegao da bi ga ponovo napunio.

Kada mu je konj pao, Durant je bio odbačen u žbunje, ali se dočekaó na noge i potrčao najbrže što je mogao prema grupi drveća udaljenoj svega desetak koraka. I baš u trenutku kada mu se učinilo da je blizu spasonosnog zaklona, jedan Holidejev metak pogodio ga je u rame, a drugi u donji deo kičme. Jauknuvši od bola, Erni Durant je pao na zemlju, ali je uspeo da otpuzi još nekoliko stopa i nestane iza nekog stabla.

Stju Kovan je okrenuo konja i pripucao želeći da zaštiti Duranta. Ali, onda je shvatio da se nalazi na čistini i da ga od najbližeg zaklona deli bar pedesetak metara. Bacio je pogled prema svom kompanjonu i prijatelju iz mnogih pohoda, a izraz bola i beznada na njegovom licu rekao mu je sve. Znao je da je Durant već mrtav čovek..

Stju Kovan opsova i zari pete u bokove svoga konja: plegavši po sedlu, očajnički ga mamuznu i pojuri napred put slobode.

*

– Ipak ćemo ga uhvatiti – dobacio je Fred Elgar resko i idući ka suprotnoj strani klanca, osloni se leđima na jedno drvo. Obrisao je znoj sa čela i pogledao u Doka koji je držao na nišanu grupu drveća iza koje se sakrivao Enri Durant. Između te grupe drveća i sledećeg zaklona bilo je skoro stotinu metara brisanog prostora koje bandit nije mogao preći pešice.

Holidej nešto ljutito promrmlja i nemoćnim pogledom isprati Kovana koji im je baš nestajao sa vidika. Bilo mu je strašno krivo što su događaji krenuli takvim tokom, jer je najviše od svih članova grupe želeo da uhvati baš njega. Naime, Stju Kovan je bio taj koji je izdavao naređenja i vodio bandu. Znači, najvažnije je bilo zaustaviti njegov zločinački pohod.

Okrenuo se čuvši topot kopita i ugledao četvoricu ljudi iz potere koji su im se približavali. No, Elgar ih je spazio ranije i pokretom ruke im dao znak da se vrate u zaklon.

– Duranta smo pričepili – dobacio je. – Sjašite i polako idite ovom stranom. Ne želim da neko strada zato što je izigravao heroja.

Dok je posmatrao kako Kovan nestaje u daljini i u jednom trenutku istrčao iz zaklona i pojurio prema ulazu u klanac. Elgar mu je nešto doviknuo, ali je on samo odmahnuo rukom i nastavio da se penje uz padinu, sve do mesta na kom je ostavio svoga konja. Odelo mu je bilo podevano na nekoliko mesta, a jedna rukav zamrljan krvlju.

No, sada nije imao vremena da misli o svom izgledu. Našavši se u sedlu, pojurio je nazad na put koji je vodio kroz klanac i prošao veoma blizu mesta na kome se još uvek sakrivao Enri Durant. Naravno, bandit ga je ugledao i pripucao; očekujući takav potez, on se u trenu uzvio i bez razmišljanja ispraznio magacin kolta u grupu žbunja i drveća. Nije znao da li je bio uspešan niti ga se to ticalo.

Samo je okrenuo glavu i pojurio put Hatavejevog ranča.

*

Šerif Fred Elgar prestao je da sipa kletve tek kada je Holidej nestao sa vidika. Tada se okrenuo zadatku, to jest, opkoljavanju Ernija Duranta. Pošto je saznao da su još dvojica ljudi iz potere ranjena, odlučio je da više ništa ne rizikuje. Rasporedio je ljude u krug oko padine i dao im znak da, jedan po jedan, lagano krenu napred. Naravno, on je bio na čelu i prošlo je gotovo pola sata pre nego što je stigao na nekih desetak metara od drveća. Ostali ljudi pratili su ga na malom rastojanju.

Onda je došao odlučujući trenutak. Elgar se okrenuo prema Hubertu Volšu, vlasniku trgovine.

– Hoću da me štitite vatrom sve dok ne stignem do drveća. Prenesi dalje!

Volš je klimnuo glavom i poslušao ga bez pogovora, mada je bio uplašen i pomalo zabrinut.

Minut-dva kasnije, Elgar je iskočio iz zaklona i potrčao. Praćen pucnjavom ljudi iza sebe, uspešno je stigao do jednog srušenog debla i pručio se iza njega. Neko vreme je sačekao da

se oduva, a onda u par koraka stigao do prvog drveća. Ugledavši Durantove čizme koje su virile iza jednog stabla, glasno je povikao:

– Predaj se, Durante! Opkoljen si! Odbaci revolvere!

No, odgovora nije bilo.

Elgara je oblio znoj, ali je nastavio da puzi. Znao je da ne može nazad i da su oči svih ljudi uprte u njega. Tek kada je stigao da nepomične Durantove ruke, trgao se i brzo ustao. Ugledao je banditovo lice i u momentu zadržao. Usta puna krvi videla su se među lišćem, a ukočene oči nisu davale znake života.

Odahnuo je sa olakšanjem i pozvao ljude da mu priđu.

Jedan deo je završen, zaključio je šerif iz Vejsajd Krika i pomislio na Doka Holideja.

*

– U redu, zakopajmo ga ovde. Nema smisla da ga teglimo nazad do grada – kazao je Elgar ljudima i oni su ga bez reči poslušali.

Sve se završilo veoma brzo i u potpunosti tišini. Pre nego što su krenuli dalje, šerif priđe trojici ranjenika i upita:

– Da li ste sposobni da jašete?

Dobio je potvrđan odgovor i zadovoljno klimnuo glavom.

– Onda sa Velšom pođite u grad. Kada stignete, odmah idite do doktora Horbesa. Videćemo se kada se vratim.

Velš glasno huknu. Godilo mu je što je njega šerif izabrao za vođu, ali ipak... Hteo je da učestvuje u zadatku do kraja.

– Pošalji nekoga drugoga u grad, Frede. Znam da treba uhvatiti Kovanu i zato bih želeo da pođem s tobom.

Elgar odlučno odmahnu glavom.

– Hvala ti na ovim rečima, ali me ipak nećeš ubediti. Hoću da budem siguran da su ljudi u dobrim i pouzdanim rukama. Ne znam gde je sada Kovan niti šta će taj prokletnik učiniti. Pođi kući i pazi na ljude, Velše. Ja ću sa zdravima obaviti drugi deo posla.

Videći odlučno šerifovo lice, Hubert Velš klimnu glavom i izdade naredbu za pokret.

– Jašite u grupi i držite oči otvorene – dodao je. – Ako bilo ko primeti šta sumnjivo, neka mi odmah kaže.

Kada se grupa udaljila, Elgar obrisao lice od znoja i dade znak ljudima da krenu. Nije bio ljut na Holideja, jer je u dubini duše znao da neko treba da pođe za Kovanom. To što je gonilac bio baš Dok Holidej, šerifu se učinilo kao prst pravde.

Konačno, Ret Baldan je bio njegov prijatelj. Možda bi bilo najbolje da ga on sredi. No, s druge strane, znao je da taj posao ne sme ostaviti samo Holideju. Njegovo osećanje dužnosti bilo je veoma snažno, tako da se nije kolebao ni trenutka.

Samo je uzdahnuo, znajući da je Stju Kovan težak protivnik i da će trebati dosta truda da tog prokletnika zauvek učutkaju.

*

Kada je Holidej otišao sa ranča, Rendel je naredio ljudima da budu u pripravnosti i spremni na eventualnu

opasnost. Znao je da je Kovan opak protivnik i da je do sada već nekoliko puta nadmudrio Freda Elgara. Iskusni rančer je pretpostavio da će se bandit, ako bude isteran iz skrovišta, gotovo sigurno uputiti prema gradu. Da bi stigao do Vejsajd Krika što je moguće pre, biće mu potreban odmoran konj koga će sigurno pokušati da nabavi ovde, na njegovom ranču.

Jašući preko brežuljkastih vrhova sa kojih se pružao pogled na Rendelov ranč, Stju Kovan je zapazio da u dvorištu nema ljudi niti u koralu odmornih konja. Još jednom se zaustavio na vrhu da sve osmotri i ljutito opsovao shvativši da ga Rendel verovatno očekuje. Pretpostavio jeda je pre odlaska do planine Bol onaj prokleti šerif svratio ovamo i posavetovao Silasa Rendela da bude na oprezu.

Uz uzdah se nagnuo napred i potapšao iscrpljenog i umornog konja koji se jedva držao na nogama. Znao je da životinja neće moći još dugo i zaključio da mora iskamčiti konja od rančera po svaku cenu.

Razmišljajući o svemu što se desilo, pustio je životinju da sama bira put kroz šumu, do zadnje strane velike spavaonice Rendelovih kauboja. Znao je da će imati zaklon sve do nekih pedesetak metara pre zgrade i to mu je sasvim odgovaralo. Osim toga, on je bio dobar u tome i znao kako čovek treba da se prikrada i pretrčava „kritičan“ teren. Stigavši do poslednje linije žbunja, sjahao je, svezao konja i proverio revolvere. Zatim je kleknuo i tako savijen, gotovo punih pet minuta osmatrao šta se

dešava ispred njega. Onda je polegao po tlu i pomažući se laktovima pošao nizbrdo, neprestano pazeći da između sebe i prozora na zadnjem delu spavaonice ima neki zaklon. Tako je, stopu po stopu, stigao na nekoliko metara od zida. Onda je skočio i pretrčao to rastojanje, zaustavivši se kod zida od dasaka. U istom trenutku začuo je kretanje i ugledao čoveka koji se pojavio iza ugla. Znao je da je u pitanju stražar i „skinuo“ ga je bez razmišljanja, a onda kliznuo ispod spavaonice i počeo da puzi prema prednjem delu zgrade. Sa svog mesta na tlu mogao je da vidi noge bar deseterice ljudi koji su iz glavne ranč kuće trčali prema spavaonici. Uz uzdah je sačekao dok nisu prošli, a onda ispuzao iz skrovišta i jurnuo preko čistine.

Bio je negde na polovini rastojanja kada je čuo uzvik upozorenja i odmah zatim metak mu je prozviždao tik pored glave. Nastavio je da trči bez zastajkivanja i onda pred sobom ugledao Silasa Rendela koji se pojavio na ulaznim vratima. Prvi njegov hitac pogodio je starog rančera u rame, a drugi se zario u vrata iza kojih se Rendel hitro zaklonio.

Kovan nije imao vremena da čeka sledeći protivnikov potez; prozor ranč kuće bio je ispred njega, a desetak gnevnihi ljudi sa revolverima iza njega. Nije imao mnogo izbora; pokrio je lice rukama i bacio se na prozor. Probivši okno i konstrukciju prozorskih krila, uleteo je u dnevnu sobu ranč kuće unoseći sa sobom komade razbijenog stakla. Udarivši o pod, ipak je uspeo da ustane i shvati

da krvari iz brojnih posekotina. No, taj bol je mogao podneti i bilo mu je još uvek mnogo važnije što je živ. U uglu sobe začuo je neko kretanje; podigao je glavu i ugledao Linu Rendel koja je potrčala prema svom stricu...

Ne razmišljajući ni trenutka, Kovan ju je zgrabio za ruku i privukao sebi, a onda se izderao na Silasa Rendela.

– Ne mrdaj, inače će ona dobiti svoje!

Stari rančer je stao kao ukopan; jednom rukom je pridržavao ranjeno rame, dok mu se između prstiju slivala krv. Lice mu je bilo zgrčeno od bola, ali kada je ugledao Linu u Kovanovim rukama, više nije mislio na sebe.

– Pusti je, Kovane – obratio mu se bez straha.

– Ona ti nije ništa učinila!

Bandit se zlobno isceri.

– Šta ću uraditi, zavisi od tebe, Rendele. Zato dođi ovamo i ne pokušavaj nikakve trikove. Premetnuo sam mnogo toga preko glave i ne želim da imam muke još i sa tobom!

Vukući noge, Silas je ćutke prišao. Dok se on približavao, jedan od ljudi sa ranča je provirio kroz prozor. Čuvši šum, Kovan se munjevito okrenuo i opalio; na svu sreću, promašio je za dlaku i kauboj se odmah izgubio.

Napolju se čula vika ostalih ljudi koji su se približavali kući. Zato se Kovan zajedno sa Linom povukao u kuhinju; no, i ona mu se učinila nedovoljno bezbednom, pa se ponovo vratio u dnevnu sobu. Ne obraćajući pažnju na devojkicu čije je lice bilo gotovo izobličeno od straha, bandit ju je

gurnuo uza zid i otvorio prva sledeća vrata.

Provirivši unutra, u trenutku se trgao pošto je ugledao nekog čoveka koji je ležao na krevetu pored zida. Iako je nameravao da opali i likvidira ga, nije pritisnuo obarač. Naime, siva boja Baldanovog lica bila je dovoljno upečatljiva.

– Dakle tako... – dobacio je sa smeškom. – Pa, ne mogu reći da ga žalim... Nego, ulazi ovamo, Rendele! Ovde ćemo se smestiti.

Silas Rendel je ušao bez reči, jedva primetno se mršteći i ne skidajući pogled sa Line. Naime, nije se plašio za sebe jer je doterao život do kraja i iskusio mnoge lepe, ali i teške trenutke. Brinuo se samo za svoju ljubimicu koja je bila u cvetu mladosti i tek se spremala da udahne životni vazduh punim plućima. Zato je rešio da pokuša još jednom.

– Pusti nju da ode, Kovane. Ja ću ostati sa tobom i pomoći ću ti sve što mogu.

No, bandit se samo zacerekao i gurnuo ranjenog rančera prema krevetu na kome je ležao Ret Baldan. Silas se jedva održao na nogama, a Lina je žurno prišla i pomogla mu da se udalji.

U međuvremenu, Kovan je bacio pogled kroz prozor, a zatim prišao Retovom krevetu i bocnuo besvesnog čoveka vrhom revolverске cevi.

– Ovaj je gotov... – dobacio je cerekajući se. – Uz ovakvu boju...

– Možda će se ipak izvući – dodao je Silas prkosno. – Jeste da je veoma teško ranjen i...

– A šta si drugo očekivao? – preki-
de ga bandit gnevno. – Taj prokletnik
uništio je sve što sam u poslednje
vreme stvorio i likvidirao nekoliko
mojih ljudi! Hm... ovo je izenađenje...
Mislio sam da sam ga sredio u Vej-
sajd Kriku.

– Pogodio si ga s leđa, a to rade
samo kukavice – odvratio je Rendel.
– Pa ipak, on je pošao u poteru za
vama i zadavao vam glavobolju sve
dok se nije onesvestio. Da je pri sebi,
znam da bi se i ovako ranjen borio
protiv tebe. Uostalom, naći će se
neko ko će sve ovo srediti.

– Neko? – ponovi Kovan besno. –
Ako time misliš na onog lupeža koji
me je gonio kao lud, onda se grdno
varaš. Naći ću ja način i za njega.

Kovan je zapazio da se Lina u tom
trenutku uplašeno trгла. Zato ju je
besno gurnuo na stolicu pored krevet-
a i uperio revolver u Rendela.

Stari rančer kao da nije znao za
strah.

– Zar te je gonio još neko osim Elga-
rove potere? – upitao je radoznalo.

Bandit ljutito opsova:

– Da, pratila me je neka budala,
neki tip za koga, barem po odelu,
nikada ne bih rekao da zna da se
snalazi u divljini, a kamoli da dobro
puca. Hmm... tamo u klancu me je
zamalo ukebao... Doduše, sredili su
mi prijatelje i ja... Neću sada o tome.
Ali, nisu uspeli da me šćepaju i to im
je najveća greška koju su napravili
u životu.

Kovan je zatim prišao prozoru i is-
palio jedan metak na kauboja koji je
neoprezno provirio iz zaklona. Bio je
to Džok Saloran koji je posle Doko-

vog odlaska preuzeo brigu o ranču.
Pošto je video da je Rendel ranjen i
znao da bandit ima Linu, naredio je
da se paljba prekine, ne želeći da
ugrozi živote dvoje ljudi koje su vo-
leli i cenili svi zaposleni kauboји na
ranču.

Sada je nervozno zapalio cigaru pi-
tajući se šta da učini.

*

Holidej je dojahao do čistine ispred
ranča i odmah shvatio da kauboји
drže pod opsadom ranč kuću. Čim je
sjahao, potražio je Džoka Salorana i
od njega dobio sve informacije koje
su mu bile potrebne. Iznenadio se
samo kada je kazao da je i Ret tamo
u sobi.

– Gospođica Lina je tražila da ga
tamo prenesemo kako bi mogla bolje
da ga pazi. Ali mislim...sve ukazuje
na to da se naš dragi nadzornik neće
izvući...

– To sam i ja zaključio – dodade Ho-
lidej jedva čujno. – Ali, da se vratimo
trenutnoj situaciji, Salorane. Kažite,
šta ste nameravali da učinite?

Džok je slegnuo ramenima i u nedo-
umici pogledao ostale. Izgledalo mu
je da su kauboји sa zadovoljstvom i
velikim olakšanjem sačekali Dokov
dolazak. Svi su se uverili u hrabrost
i odlučnost toga čoveka i uprkos teš-
koj situaciji, bilo im je drago što je
čuveni Dok Holidej baš sada sa nji-
ma.

Džok Saloran slegnu ramenima.

– Iskreno da kažem, nismo imali
nikakav konkretan plan. Tačnije,
nismo ni smeli, jer Kovan drži Sila-
sa i gospođicu Linu kao taoce. Osim

toga, tamo je i Red Baldan koji je još uvek živ...Zato smo se uzdržali da ne produžimo paljbu, plašeći se da bi zalutali hitac mogao da pogodi nekog od njih.

Holidej klimnu glavom složivši se sa Saloranovim razboritim rečima. Još uvek je sedeo u sedlu i pažljivo posmatrao čistinu ispred kuće. Dan je bio topao i on za tren skide šešir i svilenom maramicom obrisa čelo.

Saloran je primetio umor i brigu na njegovom licu. No, znao je da se Holidej na to neće obazirati.

– Šta mislite da učinimo? – upita ga on zabrinuto. – Ne smemo da rizikujemo živote onih unutra, a ipak... Do vraga, gde je taj šerif Elgar?

– Pretpostavljam da je na putu ovamo. Zadržao se malo da sredi Ernija Duranta koji je gadno ranjen. Kovan je ostao sam samcit.

– Oh, to nije tako loša vest, mister Holideje – odvratio je Džok Saloran proveravajući magacin svog pištolja.

– U pravu si. A gde je Kovanov konj?

– Našli smo ga čak tamo dalje, na padini iza spavaonice. Tamo ga je ostavio, privukao se pešice i, na svu sreću, samo ranio jednoga od naših ljudi. Kada smo svi istrčali da vidimo šta se događa, on je kroz zatvoren prozor upao u kuću. Pritom je Silas dobio metak u rame.

Dok sjaha i dobaci vođice jednom od kauboja.

– Dakle, hoćeš li da ja preuzmem stvari u svoje ruke, Džok? – upitao ga je gledajući dobroćudnog Salorana u oči.

Ovaj bez razmišljanja klimnu glavom.

– Naravno da bih to želeo, mister. Isto kao i svi ljudi koji su ovde...

– Dobro, onda ih odmah povuci nazad. Osedlaj jednog konja i ostavi ga ispred štale tako da ga Kovan može videti. Pružićemo mu šansu da pobegne i nadam se da će je on iskoristiti.

Saloran ga je nekoliko trenutaka zbunjeno posmatrao, a onda slegnuo ramenima.

– Pa, dobro, za početak je i to nešto, mister Holideje – dobacio je i požurio da pozove ljude da se povuku. Zatim je odveo u štalu Dokovog konja i rasedlao ga, a posle nekih desetak minuta izašao je u dvorište vodeći za sobom osedlanog šarca. Lagano je zavezao vođice za prečku na velikom privezištu i vratio se u spavaonicu.

Tamo ga je čekao Holidej okružen kaubojima.

– Najvažnije što u ovom trenutku treba svakako da izbegnemo je pucnjava i obračun u kući i oko nje. U to ćemo se upustiti samo ako nam Kovan ne da drugu mogućnost. Moja je pretpostavka da se on sada odmara i skuplja snagu; kada se to okonča, počće da se pogađa, videćete.

– Ali čime on može da se pogađa, mister? – dobaci jedan od kauboj.

– Njegova vašljiva koža ne vredi ni prebijene pare.

– Da, ali ima Silasa i Linu sa sobom, a to je nešto sa čime s itekako može cenjkati.. Sada ćemo samo da motrimo na kuću i pustimo ga da on učini prvi korak.

Dok za trenutak sede za jedan ležaj i zagleda se u pod. Sudbina je čudna i nepredvidiva, pomislio je gorko. Jer, ma koliko da je imao različitih doživljaja i iskustava, život je uvek priređivao nešto novo. Situacija u kojoj se sada nalazio bila je neobično komplikovana; tamo u kući ležao mu je prijatelj na samrti, a žena, njegova verenica, bila je sa svojim stricem talac opasnog bandita. To ne bi bilo tako komplikovano da on prema toj divnoj mladoj ženi nije gajio...pa...veoma određena osećanja. No, sada je to pokušao da odagna i racionalno razmišlja o sadšnjem trenutku.

Morao je da smisli plan kako da oslobodi Linu, Silasa i Reta, a da pritom niko ne strada.

U sebi se pomolio da njegov prijatelj sve ovo preživi.

*

Kada je sa ljudima stigao na ranč, šerif Fred Elgar je zatekao Doka kako se odmara na jednom od ležajeva u velikoj spavaonici. Činjenica da je Holidej izgledao sasvim mirno odmah je, s obzirom na celokupnu situaciju, iznervirala čuvara zakona.

– Zar ste digli ruke, Holideje? – upitao ga je prilazeći.

– Naravno da nisam – odvratio je Dok mirno.

– Ako je tako, onda ustanite. Moramo ozbiljno da razmotrimo stvar i vidimo šta nam je činiti. Pritegli smo Kovana u ćošak i neka me odnese vrug ako dopustim da mi sada izmakne!

Holidej ga ozbiljno odmeri. Naime, čim je video da se Elgar približava sa poterom legao je u krevet u nameri da dovede šerifa do određenih zaključaka, što će mu odgovarati za sprovođenje plana koji je smislio.

– Trenutno je miran, zar ne?

– Jeste, ali...

– Uhvatio je Silasa i njegovu nećaku i svesni ste da nigde ne smemo prenatgiti – dobaci Holidej odlučno.

– Tako je, tako je... – odvratio je Elgar i počeo nervozno da korača tamo-amo. Čulo se kako Saloran napolju objašnjava članovima potere šta se desilo, dok ih druga dvojica kauboja nude sendvičima i kafom.

Neko vreme u spavaonici je vladala potpuna tišina. Onda je šerif odlučno prišao Doku koji je u međuvremenu ustao.

– Tvrdili ste mi da ste radili sa Vajatom Erpom, Holideje. Dobro, ne kažem da nije, pošto sam se mnogih stvari i sam naslušao. Ali, ako je tako, onda svakako znate šta je naša dužnost, odnosno, šta treba da uradimo bez obzira na posledice.

Holidej klimnu glavom i pogladi se rukom po licu, glumeći da je još uvek dremljiv.

– Pa... moraćete da napadnete, Elgare, tu nema premišljanja.

Čuvar zakona se iznenađeno trže, pošto je očekivao Dokovo protivljenje.

– Tačno – kazao je najzad. – Ne verujem da će se to ljudima dopasti, ali šta nam drugo preostaje? Ako sada ne smaknemo Kovana, kasnije će u opasnosti biti još mnogi životi, jer se taj zločinac nikada neće zaustaviti.

Ne smem mu dopustiti da pobjegne, inače ću biti žigosan kao nesposobnjaković i kukavica.

– A ako budete neuspješni i nešto se desi taocima, bićete takođe žigosani. Dakle, nikako mi se ne bi svidelo da sam na vašem mestu, Elgare.

Šerif izusti tihiu kletvu. Dok Holidej se uopšte nije trudio da mu pomogne. Glasno je uzdahnio i ozbiljno odmerio svog sagovornika.

– Pa i niste na mom mestu, Holideje. Ali, bilo bi dobro da me podržite.

Dok se podiže i laganim korakom izađe iz spavaonice. Stojeći napolju i posmatrajući ranč kuću, dobacio je Džoku Saloranu:

– Da li se to Kovan javio?

– Da, malopre. Doviknuo je da želi razgovor sa onim ko ovde komanduje, mister Holideje. Ja sam mu odvratio da je to šerif Elgar.

U tom trenutku, šerif se pojavio na vratima. Nervoznim korakom je sišao niz stepenice i glasno dobacio:

– Situacija je ovakva. Likvidirali smo Hita i Duranta, a u toku okršaja trojica naših su ozbiljno ranjena. No, poslao sam ih u grad sa jednim članom potere i sigurno će se izvući. Sve to pada na Kovanovu dušu i zato kažem da tog lopova i ubicu moramo još danas onemogućiti. Znači, naplašćemo ga i likvidirati!

– Ali.... nećete valjda ugroziti devojku i starog Silasa? – pobunio se Džok Saloran. – Zar ne znate da je tamo i Ret? Šerife, ja bih još jednom dobro razmislio o svemu....

Elgar ga besno odmeri.

– Učiniću ono što mi je dužnost, mister. Ako ne želite, vi nemojte da

se mešate. No, u tom slučaju mi se sklonite s puta.

Čuvar zakona je pokretom ruke pokazao Saloranu da se udalji i pošao prema ljudima iz potere. Videvši da su se oni u međuvremenu odvojili od Silasovih kauboja, samo je klimnuo glavom i dobacio:

– Postavite se oko kuće tako da me možete podržati paljbom kada započnem juriš. Pošto krenem, sačekajte nekoliko sekundi, a ona potrčati prema istom cilju. I da znate: od ovog trenutka, ja sam odgovoran za sve što se desi! Jasno?

Džok Saloran je glasno opsovao, ali Holidej je odmahnuo glavom i očima mu dao znak da se smiri. Ne obazirući se na šerifove mrke poglede, Dok je prošao pored ljudi iz potere i uputio se ka suprotnom kraju čistine. Elgar ga je nekoliko trenutaka posmatrao, a zatim je njegova radoznalost nadvladala ponos.

– Kuda to, do vraga, idete? Znači li da se povlačite, Holideje?

Dok se za tren okrete i mirno odvrati:

– Ne, nego idem tamo odakle bih mogao čuti šta Kovan govori, šerife. I sami ste rekli kako bi trebali da mu pružimo šansu da kaže šta hoće.

Fred Elgar nešto ljutito promrmlja. To nije rekao on, već ljudi iz potere i Holidej je sve vešto iskoristio. Ali, sada nije bilo vremena za raspravu.

– U redu – složio se diplomatski. – Ali, nemojte ni pokušavati da stvar uzmete u svoje ruke! Ja ovde vodim igru!

Holidej i Džok Saloran se okretoše i nastaviše.

– Sakupi ljude i pomozite Elgaru – dobaci mu Dok tiho. – Kovan će verovatno nešto predložiti, a šerif neće pristati. Kada bude naredio paljbu, vi pucajte što više možete i to najviše na prednji deo zgrade.

– A šta će biti sa vama? – upita kauboj zainteresovano.

Po svom starom običaju, Holidej nije bio opširan.

– Ja ću učiniti sve što budem mogao – kazao je kratko. – Videćemo se, Džok – dobacio je i potpuno sam nastavio preko dvorišta. Stigavši do ograde, koristio ju je kao zaklon i napredovao korak po korak. Došavši do njenog kraja, „presekao“ je preko čistine, sve do voćnjaka uz desnu stranu kuće. Odatle se hodajući između drveća uputio dalje i došavši do pogodnog zaklon, zadovoljno zastao.

Smatrao je da neće morati dugo da čeka.

*

– Elgare, da li si tamo?

Glas se prolomio kroz tišinu, jasan i prodoran, kao da jaše na talasima toplog vetra.

– Da, Kovane, ovde sam.

Pauza je trajala samo nekoliko sekundi, a onda se bandit ponovo javio.

– Elgare, ovde imam Rendela i njegovu devojčicu, a ti me dovoljno poznaješ da veruješ kako ću ih bez razmišljanja ubiti, samo ako ne učiniš ono što kažem.

– Znam dobro da si najgori od svih ubica sa kojima sam ikada imao posla! – grmnu šerif. – Šta hoćeš, Kovane?

– Odmornog konja ispred kuće i dovoljno namirnica u bisagama na sedlu. Posle toga ćeš povući svoje ljude i svi ćete stati tamo gde mogu dobro da vas vidim. Kad pođem, povešću devojku sa sobom. Samo da znaš; pušću je tek kada budem van domašaja vaših kuršuma. Važi?

Elgar nije odmah odgovorio. Stajao je i razmišljao, svestan upitnih pogleda Rendelovih ljudi koji su ga pekli kao žeravica.

Tišina je trajala nekoliko dugih, napetih trenutaka.

– Ne pravim takve sporazume sa huljama i ti to dobro znaš – odbrusio je šerif ljutito. – Zato bi ti bilo bolje da izađeš sa visoko podignutim rukama, a ja ću se postarati da ti se pošteno sudi.

Pored šerifove čizme prozviždao je metak. On je poskočio, ali nije uzvratio paljbu. Sa druge strane se čulo Kovanovo cerekanje.

– Misliš li da sam ja lud, šerife? Nemoj da mi pominješ sud pošto znam da bi me odmah obesili!

– Zato si sam kriv, Kovane – odbrusio mu je Fred Elgar hladno. Još dva kuršuma prozviždala su kroz vazduh, pa se šerif bacio na zemlju i otkotrljao do pojila za stoku.

Pošto je sada bio bezbedan, okrenuo se i doviknuo ljudima:

– Mislim da znate šta treba da radite, momci. Pružite mi što jaču vatrenu podršku, a ja ću pokušati da spasem one unutra..

Ljudi iz potere su se zgledali u neodumici, a onda pogledali u Džoka Salorana. No, kada je snažni kauboj iz svog zaklona pripucao prema kući,

i oni učiniše to isto. I sam Elgar je u trenutku bio zbunjen ovakvom Saloranovom „poslušnošću“, jer mu se maločas otvoreno suprotstavio. U magnovenju je pomislio da je Džok poslednji razgovarao sa Holidejem pre nego što se ovaj udaljio...

A onda mu je puklo pred očima; njih dvojica su verovatno dogovorili, a ona lisica od Holideja sigurno ima neki plan!

No, sada su kuršumi već počeli da udaraju o drveno pojilo iza koga se zaklonio. Puzeći je došao do njegovog kraja i pripucao, ohrabren činjenicom da su svi poslušali njegov savet i da će mu pružiti „vatreanu“ podršku.

*

– Proklete budale... – mrmljao je Kovan. – Svi su oni budale. Možda im i uspe da me ukebaju, ali... ako se to dasi i vas dvoje ćete biti mrtvi, Rendele.

Silas Rendal nije odgovorio; iskusen i lukav, shvatao je svu težinu položaja u kome su se nalazili. No, sve njegove misli bile su upućena prema Lini koja je sada ležala između njega i Kovana. Bandit je, s vremena na vreme, pripucao kroz prozor, ali kiša metaka brzo bi ga prinudila da uvuče glavu. Sa prednje strane kuće do njih je dopirala brza paljba, ali on nije verovao da će jedan od tih metaka pogoditi njega ili Linu.

Pokušao je da dopuzi do Line koja je ležala malo dalje. No, Kovan je graknuo na njega i naredio mu da se zaustavi. Učinio je to na trenutak, a onda nastavio polako, gotovo neprimetno. Razmišljao je kako bi bilo

kada bi se još malo približio Kovanu, a onda skočio na prokletnika. Naravno, to bi značilo njegovu smrt, ali Lina bi imala šansu da se izvuče...

Ipak, rešio je da još jednom pokuša lepim.

– Kovane – obratio se banditu – ovo je muški obračun i zato pusti devojkicu – dobacio je. – Ona nije ništa skrivila i nalazi se na početku života.

– Zaveži i miruj, stari! – prasnuo je Kovan. Zatim je lagano otvorio vrata i pogledao prema holu. Ulazna vrata su još uvek bila zatvorena i to ga je odobrovoljilo. Okrenuvši se, ugledao je Silasa tik pored nećake.

– Rekao sam ti da ostaneš gde si! – povikao je gnevno. – Do đavola, sklanjaj se što dalje od nje!

Rančerovo lice postade potpuno bezizražajno.

– A ja tebi kažem da ideš u pakao, Kovane! – odvratio je prkosno. – Nećeš joj učiniti ništa što bi je moglo povrediti!

Crte banditovog lica ružno su se iskrivile. Ljutito je opsovao, a zatim podigao revolver i uperio ga na starog rančera.

Onda je Lina zavapila:

– Ne, nemojte ga ubiti! Ostaću ovde gde sam, kunem se! Nećemo vam praviti nikakve smetnje!

– To je pametna izjava, curo – zacereka se Kovan, ali ipak pritisnu obarač.

Lina kriknu i gurnu strica u stranu, tako da ga je metak samo okrznuo po podlaktici i izbacio ga iz ravnoteže. Ljutiti bandit prišao mu je i uperio mu oružje u grudi. Videlo se da grčevito razmišlja o tome da li da završi

sa hrabrim i požrtvovanim Silasom Rendelom...

Onda su se zadnja vrata uz tresak otvorila i Kovan začu korake čoveka koji je trčao kroz kuću. Okrenuo se i oko sebe, svestan da je u toj maloj sobi uhvaćen kao u klopci. U sledećem trenutku, obuzet gnevom, opalio je prema Lini, ali je promašio, jer se ona već bacila prema stricu.

U istom času se Ret Baldan pomerio na ležaju, a onda otvorio oči i pogledao oko sebe. Lina je videla kako su mu se usne pomerile kao da hoće nešto da kaže, a zatim mu je iz ugla usta potekao tanak mlaz krvi. Ona se ugrize za usnu i zajeca, shvativši da je Ret mrtav.

No nije imala vremena za tugu pošto je iz dnevne sobe neki glas povikao:

– Na pod! Lezite na pod!

Što se Line i starog Silasaa tiče, ta naredba je bila nepotrebna pošto su oboje već ležali na podu. Odmah zatim, kuršumi su probušili vrata sobe u kojoj su se nalazili; jedan je pogodio Kovana u rame i izbacivši ga iz ravnoteže, odbacio ga do drugog kraja odaje. Bandit je jauknuo i ostao tamo, naslonjen na zid kao da je prikucan.

Zatim se na otvoru gde su bila vrata pojavio Dok Holidej, a Kovan je pripucao i jedan od kuršuma pogodio je Doka i odbacio ga unazad. Lina je ponovo vrisnula i pokušala da ustane, ali ju je stric čvrsto zgrabio i zadržao je na podu. Kovan je prišao prozoru držeći revolver u ruci dok su kuršumi bubnjali u spoljni zid. Tren kasnije, čuo je kako ulazna vrata popuštaju pod udarcima nogu.

Znao je da više nema šta da izgubi, pa je svom snagom grunuo u zatvoren prozor; razvalivši ga, hitro se bacio napolje. Oštar bol gotovo mu je oduzeo dah kada je ranjenim ramenom udario o tlo. Sipajući glasne psovke, okrenuo se da dočeka napad šerifa Elgara koji mu se u trku približavao. Nastavio je da puca i ispraznio ceo magacin, ali nijedan hitac nije pogodio cilj. Divljački psujući, krajnjim naporima se podigao sa zemlje i potrčao iza ugla kuće. Sledeći ga bez razmišljanja, Fred Elgar je trčao za njim.

Za to vreme, Džok Saloran je ušao u dnevnu sobu i ustuknuo videvši Holideja kako stoji na otvoru izvaljenih vrata i pokušava da ustane. Prišao je da mu pomogne, ali Dok je zatresavši glavom već došao k sebi i odmahnuo rukom kada je osmotrio laku ranu na podlaktici. Koraknuo je u spavaću sobu i ugledao Linu koja je pomagala stricu da ustane.

– Da li je neko ranjen? – tiho je upitao.

Lina ga je pogledala i jedva skrivajući radost, odgovorila:

– Stric. On je ranjen, Holideje.

Dok je pogledao starog rančera i neprimetno odahnuo shvativši da nije u pitanju ništa ozbiljno. Tada im se pridružio i Džok Saloran koji je odmah prišao da pomogne Lini i Silasu.

Za to vreme, Dok je prišao postelji i zagledao se u lice Reta Baldana. Na čelu mu se usekla duboka bora, a u pogled mu se uselila ogromna tuga. Naime, iskusni Dok shvatio je da su za njegovog prijatelja sve brige ovog sveta zauvek završene. Uzdahnuo je

i, savlađujući uzbuđenje, kazao Saloranu:

– Ostani sa njima.

Onda se okrenuo i žurno prošao kroz kuću. Došavši do zadnjih vrata, ugledao je Kovana koji je, idući natraške, uzmicao prema voćnjaku. Video je i šerifa Elgara koji je u „cik-cak“ trčao preko čistine izbegavajući Kovanove metke. Kada se Elgar konačno bacio u zaklon između drveća, Dok Holidej je shvatio da mu predstoji samo jedno.

Glasno se nakašljao i izašao na glavna vrata u dvorište, naredivši pritom petorici Rendelovih kauboja da ostanu u kući, za slučaj da se Kovan nekim čudom vrati nazad. Zatim je krenuo laganim korakom preko čistine, uputivši se pravo ka štali.

Kraj obračuna se približava, hladno je zaključio.

*

Stju Kovan je čučao u zaklonu i drhtavom rukom pritiskao rame koje je krvarilo. Telo ga je strahovito bolelo i osećao je da mu je desna noga utrula. Za sve što mu se desilo krivio je tajanstvenog, opasnog stranca koji mu je potpuno pomrsio račune. I šta sada? Morao je, kako god je znao i umeo, da stigne do štale i dočepa se konja. Zato je nastavio da se provlači kroz voćnjak, sve dok nije stigao do padine obrasle žbunjem. Odatle neće biti teško doći do zadnjeg dela štale, pomisli. Lagano uzmičući, prošao je pored ograda za stoku i zastao tek kada se našao dovoljno blizu zadnjeg dela štale.

Provirio je za tren videvši ljude kako razgovaraju pred glavnim ulazom; znao je da mu je važan svaki trenutak, pa je zato proverio pištolj, stisnuo zube i potrčao preko čistine. Tek kada se naslonio na debeli drveni zid, sa olakšanjem je odahnuo. Nekoliko minuta je osluškivao: sa druge strane nije se čuo nikakav šum.

On obrisa znoj sa čela i zastade da prikupi snagu. Bez obzira na ranu, osećao se jakim i sposobnim. Morao je da pobegne odavde i ako mu se pruži prilika, likvidira nepoznatog prokletnika. Mnogo zadovoljniji zbog ove odluke, stisnuo je dršku revolvera i lagano krenuo pored zida. Stigavši do ugla, zastao je i zadovoljno se nasmešio. Upravo pred njim nalazila se ploča starog lima koju je neko postavio kako bi pokrio nekoliko natrulih dasaka, odnosno zaštitio unutrašnjost štale od naleta vetra. Čučnuo je i lagano se provukao kroz otvor, a zatim se šćućurio u mraku očekujući šta će se desiti. Znao je da ima malo vremena na raspolaganju, ali mu je isto tako bilo jasno da Elgar neće izvršiti juriš sve dok je nepoznati unutra.

A on ga je dobro video kako ulazi u štalu.

Sada se lagano uputio pored pregrada za konje. Pritom je stalno pazio da ostane u zaklonu, spreman da reaguje na najmanji šum koji bi mu pokazao gde se nepoznati nalazi. Za tren je liznuo usne i osmehnuo se, jedva čekajući obračun. Jer, u poslednje vreme sukobi koje je imao nisu ga ispunjavali zadovoljstvom, pošto se radilo o ljudima daleko ispod nje-

gove klase. Pa čak i Ret Baldan koji je bio malo veštiji sa revolverom, nije bio neki naročiti protivnik.

Stigavši do poslednjeg pregradka za konje, namrštio se i oprezno pogledao oko sebe. Od neznanca nije bilo ni traga i to ga je zabrinjavao. Odatle je lepo mogao da vidi dvorište i onog dosadnog Elgara koji se lagano približavao. Ljudi iz potere kretali su se pored njega, krajnje oprezni i zabrinuti.

Kovan odjednom shvati da su mu usta potpuno suva; iako iskusan revolveraš i okrutan zločinac, i sam je strepeo od mogućnosti da u ovoj polumračnoj štali doživi svoj kraj. Po prvi put posle dužeg vremena se bojao i ta želja da se spase koja ga je obuzela, podgrejala je njegovo nestrpljenje.

Već gnevan, glasno je povikao:

— U redu, mister, hajde da izađemo na čistinu! Naravno, ako imaš dovoljno hrabrosti!

No, nije bilo nikakvog odgovora. Obrisao je znoj i pognut iza pregrade, prešao još metar ili dva. Naravno, nije nameravao da upadne u glupu klopku i otkrije svoj položaj. Zato je nastavio da se kreće skriven iza ograde, približavajući se ulaznim vratima ispred kojih je bio spreman i osedlan konj. Elgar se nalazio nekih stotinak metara dalje i polako se približavao.

Onda se ponovo osmehnuo, jer je smislio lukastvo kojim će navesti nepoznatog da se pojavi. Ali, u istom trenu, zveket prazne konzerve u uglu na desnoj strani naterao ga je da se okrene.

Kovanov revolver je planuo i tri hica zarila su se u ugao, pre nego što je shvatio svoju grešku. Okrenuo se, osećajući da ga je probio hladan znoj. Očekivao je da će biti pogođen, ali se to nije dogodilo. Počeo je grozničavo da šara pogledom po prostoriji, osećajući kako ga „hvata“ sve veća i veća nervoza.

Posmatrajući ga sa tavana, Dok Holidej podiže i drugu limenku. Prva koju je bacio, otkrila mu je Kovanov položaj, ali nekoliko greda štitile su zlikovca od njegovog pogleda. Zato je vešto zamahnuo i hitnuo konzervu u drugi ugao kolibe; zveket je odjeknuo, a on je primetio banditovo rame koje se pojavilo iza zaklona.

Iskusnom i veštom strelcu to je bilo dovoljno; munjevito je opalio i odmah zatim začuo tup udar kuršuma u telo. Kovan je izgubio tavnotežu, zamlatao rukom i uhvatio se za jedan stub. Ekser mu se zario između dva prsta i pod težinom tela probio mu šaku; besno je opsovao i snažno otrgnuo ruku. No, tada je sasvim izgubio ravnotežu i ponet težinom tela, pao na stazu na koju su se probili zraci kasnog popodnevnog sunca. Tek što je pao, žurno se podigao na kolena.

U tom trenutku ugledao je Doka koji je niz lestvice silazio sa tavana. U magnovenju je uočio njegove ozbiljne i oštre crte lica, preteći pogled i pomalo izvijene usne koje su odavale gorčinu. Sa lica tog visokog čoveka što mu se približavao, čitao je neumitnu smrt koja je već pružala ruke da ga zgrabi.

Ipak, podigao je revolver i naciljavši opalio. No, kuršum je pogodio jednu

stranu lestvica i kratko ih zatresao. Dok Holidej je zastao u pola koraka, sa rukom u kojoj je držao revolver naslonjenom na kuk. Za tren je žmirnuo, mirno nanišanio protivnika i opalio. Video je kako se metak zario u bandita, posmatrao je kako, odbaćen unazad, Kovan ponovo pokušava da se uspravi i nanišani. Ali, on je znao je da nema izbora; hladno, skoro ravnodušno ponovo je pritisnuo okidač i crvena okrugla rupa u trenu se pojavila na Kovanovom čelu. Bandit se još jednom prevrnuo i ostao da leži potrbuške.

Holidej je tek tada nastavio da silazi niz stepenice. Kada je stao na čvrsto tlo, začuo je žagor ljudi koji su mu se žurno približavali. Video je kako Elgar ulazi trčecim korakom i iznenađeno zastaje, bez pitanja spoznavši odgovor u njegovim očima. Zato je lagano prišao Kovanovom telu i vrhom čizme ga prevrnuo na leđa. Videvši da bandit ne daje znake života, podigao je glavu i kratko dobacio:

– Vidim da ste ga sredili, Holideje.

Iz šerifovog glasa izbijalo je duboko poštovanje, ali i olakšanje što je sve završeno i što više niko neće stradati. Posmatrao je Doka koji je lagano prilazio, zaustavivši se samo pet – šest koraka ispred njega. Pogledi su im se ukrstili, ali su obojica ćutali...

I šta je tu moglo da se kaže? Stju Kovan je bio mrtav i to je bila neka vrsta pravde. Dok je osvetio svog prijatelja i stekao još malo životnog iskustva koje, doduše, za njega nije bilo novo. Sa osećanjem da je njegov posao na tom mestu završen, pošao

je ka izlazu iz štale. Svi ljudi su mu se uklonili s puta i pustili ga da prođe.

Samo im je kratko klimnuo glavom i laganim korakom izašao na čistinu obasjanu poslednjim zracima zalazećeg sunca.

*

Ret Baldan je bio sahranjen na padini iznad ranča. Dok Holidej je stajao nedaleko od humke svoga prijatelja sa šeširovom u ruci i osluškivao šum vetra koji mu je mrsio kosu. Setio se svih zajedničkih dana provedenih sa Retom i po ko zna koji put se uverio u činjenicu koliko je slaba i tanka nit života, odnosno, koliko je čovek prolazan i nestalan.

Prvi je pošao sa groblja, jer je želeo da bude sam i još jednom, po svoj prilici poslednji put, uživa u pogledu na Rendelov ranč koji je, kako to uvek biva, nastavljao da živi. Dole ga je čekao spreman konj pošto je namerao da se oprost sa domaćinom i što pre krene dalje. Zato je seo i sačekao Silasa koji je sa Linom i Džokom Saloranom došao nekih desetak minuta kasnije. Bledo devojčino lice i njene crvene oči dirnule su ga u srce, ali o tome sada nije smeo da razmišlja. Prihvatio je Silasov poziv da sednu na verandu i popiju kafu.

Posle kraćeg razgovora o vremenu i stoci, Silas se uozbilji i reče:

– Znate, mister Holideje, možda bi trebalo da još jednom razmislite o svojoj odluci. Ovaj... ja sam siguran... odnosno... pretpostavljam da bi... Ret bi sigurno voleo da ostanete sa nama. Osim toga, vi ste čovek od iskustva i vaše prisustvo bi nam

pomoglo da hulje poput Kovana i Duranta zauvek držimo na odstojanju.

Holidej pogleda oko sebe. Morao je da prizna da je već zavoleo ovaj pitomi predeo, uverio se u poštenje i vrednoću Rendelovih kauboja i... zašto kriti? Tu je bila jedna divna mlada žena prema kojoj nije mogao da bude ravnodušan, ma koliko se trudio. Ali, to ga je u isto vreme i na poseban način tištalo. Ostati ili ne? Ipak, jezičak vage se za milimetar priklonio onom drugom, putovanju. Ostati na Rendelovom ranču bio je primamljiv, ali isto tako i pomalo gorak kolač. On se nije usudio da ga zagriže, niti je želeo da priča o svojim razlozima.

– Mnogo me je obradovalo kada sam video da je Ret postao pravi čovek i da je ovde stekao prijatelje, Silase. Nekada smo bili veoma bliski, ali su nam se putevi razišli. Kada me je vetar naneo ovamo, zaželeo sam da ga posetim i vidim da li je sredio svoj život. Video sam da je uradio dosta i da ja tu nisam potreban. Na žalost, sudbina je htela drugačije i ja jednostavno... Ne bih mogao da jašem istom zemljom i da se krećem istim prostorom, a da se ne setim jednog nesrećno okončanog života. Osim toga, vi imate dosta sposobnih ljudi koji će vam pomoći i odgovorno obavljati svoje poslove. Budite zadovoljni time i pustite ostale da sami, po svojim željama, kroje sopstvenu sudbinu.

Holidej je ustao, pružio mu ruku i Rendel ju je prihvatio. Iza njega se pojavila Lina i Dok je stoički izdržao njen pogled. Učinilo mu se da joj je ruka malo zadrhtala, ali je naterao

sebe da na to ne obraća pažnju. Još jednom je pogledao u to lepo i bledo lice, okrenuo se i pošao da osedla svoga konja.

U štali ga je sačekao Džok Saloran, a njegov konj bio je potpuno spreman. Kauboj ga je nekako tužno odmerio i bez okolišenja upitao:

– Znači, ne nameravate da se zadržite ovde, mister Holideje?

– Ne, Džok, odlazim.

On klimnu glavom.

– Pokušavam da shvatim. Znajte da nam je žao, i da smo svesni da su za sluge što se sve okončalo na najbolji način isključivo vaše.

– Možda, ali to sada nije važno, Džok. Nikada ne činim stvari da bi mi ljudi posle toga zahvaljivali.

On se nakašlja.

– Čujem da vam je šerif Elgar ponudio mesto pomoćnika?

– To je tačno, ali sam mu učtivo zahvalio. Pa, mislim da je i sam shvatio da ja nisam čovek koga će neki posao vezati na duže vreme, Džok.

On dodade Holideju vođice i dodaci:

– Da li ćete se možda nekada vratiti ovamo?

– To ne bih mogao da ti kažem, drugar. Vidiš, ovde će morati da se sprovedu mnoge promene i život se usmeri novim pravcem. To je potreba ljudi koji ovde žive, odnosno, to su zahtevi budućnosti koja je pred nama. Ja opet imam svoje potrebe i kuda će me one odvesti, to za sada ne znam. Ali, hteo sam da ti kažem da si se dobro pokazao, Džok, zaista dobro. Savetujem ti da i dalje ostaneš takav. Ako nam se

putevi nekada ukrste, biće mi veoma drago i to ćemo pošteno proslaviti.

Snažni kauboj se dobroćudno nasmeši.

– Pa, dobro, ako se još koji put nađemo, osušićemo prvi salun na koji naiđemo kao pustinju u Arizoni. Srećan vam put, mister Holideje.

– I tebi srećan ostanak – odvrati Dok i hitro potera konja ka zelenim padinama. Nije se okretao, niti razmišljao o onome šta ostavlja, plašeći se da bi mogao da se predomisli.

Jače je mamuznuo konja i pojahao put Vejsajd Krika.

*

Sunce se već smestilo iza zapadnog horizonta i grad je neosetno tonuo u sve tamniju večernju senku. Tu i tamo već su se upalila svetla, tako da su osvetljeni prozori okom stražara posmatrali zakasnele konjanike koji još nisu stigli do svojih odredišta i osvetljavali put pešacima koji su se lagano šetali ulicama.

Holidej je sedeo u fotelji pored prozora i zagledan preko krovova u ravnu preriju, osluškivao šumove u hodniku i predvorju hotela. Dole, u kuhinji, čulo se zveckanje posuđa koje je nagoveštavalo skoru večeru. Za trenutak je sve izgledalo obično, mirno i spokojno i Dok sa smeškom pomisli kako je ta atmosfera oličenje onoga što ljudi nazivaju životom u miru.

Pa ipak, nije sve bilo tako, jer je mir bio samo privid drugačije stvarnosti. Iako je u džepu imao ček od pet hiljada dolara koji mu je dao šerif Elgar zbog toga što je likvidirao zloglasnog

i više puta ucenjenog Stju Kovana, Dok nije bio zadovoljan. Ako ništa drugo, taj novac mu je omogućavao da bez razmišljanja o svakodnevnim potrebama, prokrstari predelima koje je želeo da upozna, a da pritom ne oseti nikakav napor ili muku. To je oduvek želeo, to je bio njegov san. No, zadovoljstvo putovanja u dokolici senčio je prerani rastanak sa Linom Rendel. Sada je znao, bio je siguran da će mu, gde god bude pošao, ta devojka strahovito nedostajati.

Izvadio je cigaru i kresnuo pali-drvice. Blesak plamena za trenutak je obasjao prostoriju, a onda je sve utonulo u polutamu. Tek što je odbio prve dimove, začuo je sitan hod nogu u hodniku i tiho kucanje na vratima.

– Ko je? – upitao je brzo.

– Otvorite, ja sam, Lina.

Bio je krajnje iznenađen, tako da je potpuno mahinalno ustao i prišao vratima. U poslednjem trenutku instinkt ga je upozorio da to može biti varka i ruka mu je zastala na upola povučenoj rezi.

– Lina, da li ste sami?

– Sama, sam, sama... Otvorite, mister Holideje.

Brzo je sklonio ruku sa kolta i otvorio vrata. Iz mračnog hodnika izronila je Lina, lepa, graciozna i – predivna. Iako su joj obrazi bili rumeni od izbuđenja, izraz lica bio joj je krajnje ozbiljan.

– Lina! – izustio je Dok poluglasno.

Ušla je lagano, kao da se koleba. Kada mu je prišla bliže, zastala je i s naporom se osmehnula.

– Morala sam da dođem, mister Holideje – kazala je tiho.

On je spremno izdržao njen uporan pogled, nesposoban da se naljuti pošto ju je želeo više nego ikada.

– Zašto? Znete li koliko je to nezgodno? Jasno vam je šta će ljudi pomisliti?

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Ne tiče me se šta će pomisliti, važno je šta osećam i želim. Svima im to mogu reći kao što sam rekla i Retu onoga dana kada je pošao u grad. Ja... ovaj.. rekla sam mu da je među nama sve svršeno. Morala sam, mada ga je to u prvom momentu povredilo. Želeo je da zna zašto i ja sam mu otvoreno kazala da od onog trenutka kada sam srela vas, više nisam sigurna u svoja osećanja. Jednostavno nisam znala šta osećam... Ret mi je rekao da je dobro što sam bila otvorena, da treba da ostavimo stvari da se ohlade, pa malo kasnije ponovo razmislimo o svemu i vidimo šta ćemo dalje. Da...i stric Silas me je podržao. Kazao mi je da živimo samo jedan život i da neka velika greška koju napravimo može zauvek sve da pokvari. Kada sam to rekla Retu, nisam želela da ga unesrećim, verujte mi. Ali, mislim da bi bila strašna greška da sam se udala znajući... znajući...

– Znajući šta? – upitao je Holidej pruživši ruke prema njoj.

Podrhtavajući celim telom, Lina mu je pala u zagrljaj. Kroz taj grčeviti, očajnički potez, Dok je shvatio težinu njenog položaja, ali i jačinu devojčinih osećanja. Činjenica da je došla k njemu govorila je sama za sebe, tim pre što je protiv ovakve njene odluke stajao i njen stric kao i moral celog jednog grada.

– Čim sam vas ugledala onoga dana... – počela je tiho – znala sam da ste nešto drugo i da ćete mi značiti više od svakog pre ili posle. Tada nisam znala ko ste, nisam progovorila sa vama ni jednu reč, ali sam jednostavno osetila. Onda ste se umešali i spasili nas, a kanije došli na ranč kao Retov prijatelj. Pokušavala sam da budem opuštena i razložna, ali nikako nisam mogla da suzbijem svoja osećanja. I kada ste otišli, naslutila sam zašto to činite. Čula sam što ste rekli stricu i znala sam da to bekstvo...

– Mislite li da sam pobegao, Lina? – prekide je Holidej blago.

– A zar niste, mister Holideje? – odvratila je pitanjem.

On za tren pognu glavu.

– Da... čini mi se da jesam. Pobegao sam od onoga što je moj prijatelj stvorio za sebe. Nisam hteo da mu bilo šta uzmem... pogotovo sada, kada nije mogao da se brani.

– Ali to nije pravilan način razmišljanja! Kako ne razumete? Ja bih se možda i udala za njega, ali bih kad-tad shvatila da sam pogrešila i onda bismo oboje bili nesrećni. Prihvatila sam Reta zato što je bio čvrst i dobar za ranč i zato što su ga ljudi voleli. Ali, ja ga nisam volela. Tek kada sam vas upoznala i prvi put porazgovarala sa vama, shvatila sam šta je ljubav, šta znače blizina i pogled voljene osobe. I sada, kada to znam... želim da živim svoj život.

– I ja.. – odvratio je Dok glasom hrapavim od uzbuđenja – ali se bojim da bi to bila greška zbog koje biste mnogo žalili.

Lina....ja nisam čovek – nije završio rečenicu, jer nije znao kako to da joj kaže.

– Plašite se? – upitala je.

– Da. Najviše sebe i činjenice da ćete na kraju možda ostati sami i razočarani.

Ona ga nežno zagrlila.

– Svejedno, taj rizik ću prihvatiti. Još gore bi bilo da ostanem sama, a da uopšte ne osetim šta je prava ljubav.

Dok je pogledao njene divne oči i u njima prepoznao bezgraničnu odlučnost.

Bez reči je prislonio usne na njene, a zatim je podigao i poneo prema postelji. Dugo potiskivana strast bila je oslobođena i njih dvoje su se spredali jedno drugom.

Bilo im je svejedno šta će se biti posle, jer je u tom trenutku sve izvan njihove ljubavi prestalo da postoji.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJESKO-SRPSKI**
rečnik omogućice
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
dinara

Poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

